

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.

Titel: Drøm og Virkelighed

Citation: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 5. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-gyllem14val-shoot-workid54373.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

Drøm og Virkelighed

6
7
8

Noveller, gamle og nye, udkom 1833 i tre bind og kostede 5 rigsdaler og 24 skilling. Bind I omfatter IV + 290 S.

Side I gengivet omstående. II blank. III-IV Udgiverens forerindring. 1-289 tekst; de fire noveller begynders, 1, 69, 181 og 251 med deltitler. 290 Trykfejl. Højde 168 mm.

9

Kjære Læser! Dersom Din Vei undertiden i en mørk og stormfuld Vinteraften har ført Dig igjennem Nyhavn, saa vil Du vist sande med mig, at denne Gade under disse Omstændigheder er et melancholsk Sted i vort ellers lyse og smukke Kjøbenhavn. Den dunkle, aldrig af Solen og sparsomt af Mennesker besøgte Charlottenborgside, de af Skibsfolkene forladte Skibe, kun bevogtede af en ulykkelig Skibshund, hvis Tuden og Klynken ledsages af de i Stormen bragende og knagende Master, og besvares med det hæse Skrig af en og anden forsulten Krage, som opholder sig i det øde Tougværk, - alt Dette meddeler Stedet et særeget og uhyggeligt Præg.

I en saadan December-Aften ilede jeg forstemt gennem denne Gade, som jeg i lang Tid hemmelig besøgte. Det er desværre vistnok silde, tænkte jeg ved mig selv, idet jeg ilede hen til en af de faa Lygter, hvis dunkle Lys svævede for Vinden, for at see paa mit Uhr, hvad Klokken var. - Det var gaaet istaa! - Fortredelig fortsatte jeg min Vei. - »Jeg foregav hjemme, at jeg gik paa Comedien,« sagde jeg til mig selv: »bare den ikke for længe siden er forbi! Hvad maa min Onkel tænke? Han bad mig komme hjem, naar det første Stykke var ude, for at spille et Parti Schack med ham. - Det er dog høist utaknemmeligt af mig, at vise ham saa liden Opmærksomhed, ham som er saa god imod mig, ham der siden mit trettende Aar har været mig i Faders Sted Han er stille og indesluttet i sig selv; man kommer undertiden til at ansee ham for mørk og streng. Mod mig har han dog ikke været det. Nei tvertimod! Jeg troer virkelig at han elsker mig høit. Jeg seer ofte, hvorledes hans Øine hvile paa mig, ret med faderligt Velbehag. Hvor gavmild er han ikke imod mig! hvor galant, kunde jeg gjerne sige, hvor overbærende! - Ja rigtignok!.... Vidste han de Veie, jeg her gaaer paa Havde han været Vidne til den Samtale, hvorfra jeg kommer!... nei! det tilgav han mig ikke! Det er just det Punct, hvori han er streng... O Himmel! Comediehuset er lukket og mørkt, Alting forbi... og hvad er det Klokken slaaer paa Hovedvagts-Uhret? - Elleve! Du gode Gud! Er det muligt at Tiden kan gaae saa hurtigt ved en saa lidet opbyggelig Samtale?« -

10

Under denne og lignende Monologer kæmpede jeg mig igjennem Stormen over Kongens Nytorv, og naaede endelig min Onkels Port. Sagte, som Den der har en ond Samvittighed, ringede jeg paa. Den gamle Portner kom ud med Nathue paa, med et Lys i Haanden og med sin sure Mine. - »Herren er gaaet tilsengs,« sagde han: »jeg skulde bede Dem gaae et Øieblik op til Fuldmægtig G. Han venter paa Dem.« - I eet Spring var jeg ved den gamle G's Dør, der i det samme blev aabnet, da G. fulgte en Herre ud, i hvem jeg strax gjenkjendte min Ungdomsven og fordums Skolekammerat, Lieutenant Vilhelm S., der med høi Latter modtog mig. »Naa er Du der? Jeg vilde væddet paa, at Du ikke var kommen hjem inat.« - Jeg afbrød ham, idet jeg vendte mig til G., og spurgte: »Har min Onkel ventet paa mig?« - »Nei,« svarede han: »Herren har den hele Aften lukket sig inde i sit Cabinet.« - »Hvorledes!« raabte jeg ængstelig: »er han syg?« Den gamle G. blinkede ad mig med en Mine, der bød mig tie, og sagde i en langtrukken Tone: »Nei, han fik nogle uventede Forretninger.« - Vilhelm begyndte nu: »Naa det var en lang Comedie, Du var paa i Aften. Det var nok en Tragedie, for det er gjerne de længste. - Jeg vilde havt den Ære at besøge Dig. Jeg huskede ikke paa, at Du maaskee var i et Ærinde i en af Byens Udkanter. Ja« - vedblev han, idet han vendte sig til G., »De skulde bare vide hvad De har for en Lovelace i denne unge Herre. Har De nogensinde hørt tale om den smukke Lise, der tjener hos Justitsraad M's i Nyhavn? Jeg har været dødelig forlibt i hende, og behandlet hende med al den Courtoisie, som nogen Stuepige kan forlange. Jeg kommer af og til i M's Huus, men uagtet jeg veed, at hun ikke har gaaet ti Skridt for min Skyld, saa gav jeg hende dog fem Rigsdaler forige Nytaar. Det var saagu nok for en stakkels Lieutenant. Men tiltrods for dette og flere deslige Offere paa hendes Alter, har dog min gode Ven Hr. Julius B., som der staaer, aldeles stukket mig ud, og erobret hendes Hjerte, og hvad endnu bedre er, hendes hele nydelige Person.« - Det var mig umuligt at standse hans Talestrøm, ihvor ubehagelig den end var mig. Men den gamle G. udbrød endelig med Forfærdelse: »Gud see i Naade til os! Mine unge Herrer! hvad er dette for Historier? Gud bevare Dem Begge for de onde Veie!« - »De onde Veie?« afbrød Vilhelm leende: »Nei, paa gode Veie; det er paa min Sjæl det Værste ved Historien.« - »Vilhelm!« raabte jeg hæftigt: »jeg beder Dig« ... »Naa naa!« sagde han: »bliv ikke vred! God Nat! imorgen kommer jeg til Dig.«

11

Neppe var jeg alene med den gamle G., førend han begyndte at udfritte og formane mig. - Jeg nægtede haardnakket alting, og bad ham blot at sige mig hvad der havde bevæget min Onkel til saa ganske mod sin Sædvane at lukke sig inde hele Aftenen. G. fortalte mig nu, at der var kommet Bud fra en Svigerinde af min

Onkel, en Frue W., som jeg ikke kjendte, med Efterretning om at hendes Søster var død - Denne Søster var min Onkels fraskilte Kone, som jeg heller aldrig havde seet, da hun havde forladt hans Huus, førend jeg betraadte det. Hendes Navn blev aldrig nævnet i min Onkels Omgivelse, og jeg var saa godt som ganske ubekjendt med de Omstændigheder, der havde adskilt disse Ægtefolk. - Den gamle G. taleden nu for første Gang til mig derom. »Skulde De troe det, gode Julius,« sagde han: »Hr. B. fik ordentlig ligesom en Rystelse, da der kom Bud om hendes Død? Dette Bud kom, ligesom De var gaaet. - Han svarede Frue W's Tjener: »»Imorgen skal jeg komme til Deres Frue.«« - Forresten sagde han ikke et Ord. Jeg saae, hvordan han blev tilmode, og talte til ham, men han svarte ikke. Jeg gik min Vei, og da jeg en heel Time efter kom ind i Dagligstuen, sad han der saagu i Bælmørke. Jeg lod strax bringe Lys, og hvad mener De vel? jeg kunde tydelig see, han havde grædt. - Hvad synes Dem! - Grædt! - for det slette Fruentimmer! - Dersom jeg turde sige det, saa er det dog en stor Svaghed af ham. Derpaa lukkede han sig inde i sit Cabinet, og sagde at han ikke vilde see nogen i Aften. Naar De kom, skulde jeg sige, at han havde nogle vigtige Papirer at ordne.« -

Efterat G. endnu med mange Udraab og med Rysten paa Hovedet havde beklaget Menneskenes Svaghed og Daarlighed, fik jeg ham endelig til at fortælle mig noget om denne ubekjendte Tante, hvis Død havde, som det syntes, forsonet den fornærmede Ægtemand, men ikke den uvedkommende Moralist. »Seer De,« sagde han: »Jeg er nu altid paafærde Dag og Nat, altid opmærksom i min Principals Tjeneste. De veed selv, at jeg gaaer og pusler langt ud paa Natten, for at see om Alting er i Orden i Huset, alle Døre lukkede, alt Lys og Ild slukket. Hver Nat gaaer jeg ned i Comptoiret og føler paa alle Skuffer og Pulte, om de ere ilaas. Man kan ikke være forsigtig nok; Ulykken sover aldrig; derfor maae Menneskene være aarvaagne. - Det kan nu være en tolv Aar siden, saa havde Deres Onkel Hr. B. nogle meget byrdefulde Forretninger i en Commission hvori han var, i et Stervboe, og dette holdt ham ofte ude af Huset til silde ud paa Aftenen.

12

Nu maa jeg sige Dem, jeg havde altid haft megen Mistanke til vor unge Huusfrue; thi jeg mærkede nok, af hvad Slags hun var. Naar hendes Mand var ude, kom der unge Herrer i Visiter, og der var især Een, som daglig gik ud og ind, tidlig og silde. - Dette tog til, som alt Ondt, og naar jeg nu, som sagt, saadan gik og rodede omkring ud paa Natten, naar Hr. B. var kommen hjem, og var gaaet tilsengs, og Alting var stille, saa mærkede jeg, at der var Ugler i Mosen. Der blev hvisket og tisket hist og her jeg hørte tydelig, at Bagporten gik op og i. Du gode Gud! hvad jeg sørgede over alt dette Uvæsen! hvad det martrede mig, at man bedrog min gode Principal, der havde viist sig som en Velgjører og Ven imod mig: og jeg tænkte ved mig selv, at et Fruentimmer, som hans Kone, fortjente at henrettes. I lang Tid gik jeg og grublede paa, hvad jeg skulde gjøre. Det kom mig for, som jeg selv var i Ledtog med de onde Mennesker, da jeg kjendte deres Bedragerier, og dog taug. Men en Nat fangede jeg paa min Sjæl en Karl, og det i Comptoiret! Hvordan han var kommen der, maa vor Herre vide, men jeg var ikke seen, jeg lukkede ham inde, og kaldte paa Herren med de Ord: »»Der er en Tyv i Comptoiret.«« Deres Oncle stod op strax. Den lange Arrestant forlangte at tale ene med ham. Det gik ganske stille af Hr. B. lukkede ham selv ud af Porten. - Morgenen derpaa gik han meget tidlig ud, og tog sine Pistoler med sig. Hvad jeg leed, til han kom igjen, kan Ingen forestille sig. Han kom stille, og Gud skee Lov, uskadt hjem. - Fruen var imidlertid kjørt ud med sin lille Datter, som kun var et Aar gammel. Hun kom aldrig mere hjem. Jeg hørte af Rygtet, at det forbandede Menneske, som jeg havde lukket inde i Comptoiret, laae længe syg af sine Saar, som han havde faaet i en Duel. Deres Onkel sagde aldrig mindste Ord om Noget af alt det, nævnede aldrig Kone eller Barn. Men han lukkede sig inde ligesom i Aften, sad som en Støtte, var saa stum, at han mangengang skrev paa en Seddel, hvad Ordres han vilde give mig i sine Forretninger, blot for at slippe for at tale. Havde det Levnet varet længe, saa troer jeg, at jeg selv havde faaet en Tæring af Sorg. Men saa var vor Herre saa god at sende en ny Ulykke, som blev til vor Lykke; og det var Deres gode Faders Død Hr. B. elskede denne Broder, som sig selv. - Da der kom Brev fra Jylland, at han var død, blev Deres Onkel overmaade bedrøvet. Han gik op og ned ad Gulvet, og vred sine Hænder, og græd; men saa taleden han, Gud skee Lov! og sagde til mig: »»Min Broder efterlader sig en Søn paa en tolv, tretten Aar. Den 13 stakkels Dreng er fader- og moderløs, min Broders Pengesager ere i Uorden. Jeg vil selv reise til Jylland, for at bringe Alting i Rigtighed, og hente Drengen. Han skal være min Trøst.«« - Det var midt om Vinteren, Reisen var overmaade besværlig, og han blev temmelig længe borte; men da han kom igjen, var han som et andet Menneske. Noget taus og alvorlig havde han nu altid været. Men De var, som han selv sagde, hans Trøst - og derfor, gode Julius, har jeg elsket Dem, som De kunde høre mig selv til, og jeg gjør saa endnu og vil elske Dem alle mine Levedage; thi min Principal gaaer mig for alle Ting i Verden, og hvad der er hans, synes mig er mit.«

Den gamle Mands troskyldige Fortælling, hans mig velbekjendte inderlige Hengivenhed for min Onkel rørte mig lige saa meget, som hans uchristelige Strenghed mod den stakkels Tante mishagede mig. Hun var nu død, og kunde Intet fremføre til Undskyldning for sin Ungdoms Forvildelser. - Det var langt ud paa Natten jeg gik tilsengs uden at kunne sove. Mine egne Sorger og Forlegenheder beskjæftigede mine Tanker. Jeg overlagde hos mig selv, hvad Forholdsregler jeg skulde gribe, til hvem jeg skulde betro mig; thi Nogen maatte jeg indlemme i min Hemmelighed, da jeg selv aldeles ikke vidste Besked om Sager af denne Natur. Jeg var kun 23 Aar gammel, og ikke synderlig bekjendt med Verden. Min Onkel var streng i et eneste Punct, nemlig i Kjærlighedssager; hvad jeg kunde vente af den gamle G., havde jeg for faa Øieblikke siden haft nye Beviser paa. - Efter at have overveiet alle Omstændigheder, besluttede jeg at vælge min føromtalt Ungdomsven Lieutenant S. til min Fortrolige. I ham vilde jeg i det mindste ikke finde nogen streng Dommer.

Han var meget letsindigere end jeg, men ærlig og langt mere bevandret i Verdens Gang, ogsaa tre Aar ældre; og i den Alder, hvori vi befandt os, gjøre tre Aar en betydelig Forskjel.

Den næste Morgen, da jeg vilde gaae ind til min Onkel, sagde man mig, at han allerede var gaaet ud, og strax efter fik jeg det belovede Besøg af Lieutenant S. Han sparede mig al Forlegenhed med at begynde min Bekjendelse, thi efter at have udrettet en ubetydelig Commission fra en fælleds Bekjendt, gik han strax over til den Materie, som jeg vilde tale med ham om. »Du milde Gud!« raabte han: »Hvordan er det, den smukke Lise seer ud? - Jeg var i Forgaars hos Justitsraad M's. Fruen skammer sig ordentlig ved at lade hende komme ind i Stuen i hendes nærværende Tilstand Er det Dig, som hun 14 takker for denne smukke Taille?« - »O Vilhelm!« udbrød jeg: »erindre Dig vort Barndoms Venskab, og lad mig finde Trøst hos Dig i min Nød! Jeg er ulykkelig over den Uret, jeg har begaaet mod den skønne, uskyldige Lise. laftes tilbragte jeg flere Timer paa Gaden, inden hendes Herskab tog ud, og jeg kunde komme til at tale med hende. Og da jeg endelig opnaaede denne Lykke, hvilken Aften tilbragte jeg da hos hende! - Hendes Taarer, hendes Bebreidelser, gik mig gennem Sjælen. Hendes Condition skal hun forlade til Nytaar; der er ikke tre Uger til, og hendes Nedkomst kan heller ikke være langt borte. Hvad skal jeg gjøre? Hvad raader Du mig? Alt hvad jeg eier, mit Liv, mit Blod vil jeg give for at erstatte min Brøde imod hende.« - Vilhelm loe. »Tal ikke i saa høie Toner om en Ulykke, der er saa almindelig, og ikke værre end den!« sagde han: »Der er et stort Huus i Amaliegaden, hvor Lise kan finde Plads, som saa mange tusinde Andre. Den Ting er let arrangeret. Du veed, min Broder er medicinsk Candidat, og befinder sig netop for Øieblikket der. Han er en tør Fyr, det Modsatte af mig, men taus og paalidelig. Jeg skal tale med ham. Mangen smuk Pige er gaaet ind ad den Port med Taarer, og gaaet ud af den med et let Sind, som en net lille Amme. Det kan Lise ogsaa gjøre.« - »O Gud!« raabte jeg: »Min Lise, min elskede Pige en Amme! Nei umulig kan jeg længere taale at vide hende i et saa ydmygende Forhold, som det at tjene.« - »Hvad vil Du da gjøre?« spurgte Vilhelm: »Har Du Penge til at etablere hende som en Dame? thi saa afsindig er Du da vel ikke, at Du tænker paa at ægte hende?« - Disse Ord lode mig ret føle min uheldige Stilling. Med Glæde havde jeg ægtet denne Pige, men jeg var aldeles afhængig af min Onkel. Hans Godhed satte mig vel istand til rigelig at kunne bestride alle de Udgivter, som hendes Tilstand for Øieblikket kunde kræve; men til at sikre hende en behagelig Fremtid, saa jeg ingen Udvei. Jeg maatte derfor blot indskrænke mig til det Nærmeste, og aftalte med Vilhelm, at han ved sin Broders Hjelp skulde forskaffe Lise et eget Værelse paa Fødselsstiftelsen, hvilket hun strax kunde tiltræde, naar hun forlod sin Condition, og bad ham sørge for, at al mulig Omsorg og Bequemmelighed blev hende til Deel, og at den strengste Taushed iagttoges. Ad det sidste loe han, og sagde: »Man skulde troe, naar man hørte Dig tale om denne lille Tjenestepige, at det var en Prindsesse eller en Grevinde, hos hvem Du havde gjort Din Lykke.« - Imidlertid lovede han alt hvad jeg forlangte; og hvormeget hans Tone ved denne Leilighed end 15 oprørte min Følelse, saa takkede jeg dog Gud for denne Ven. Endnu samme Formiddag fik jeg Leilighed til at underrette Lise om de Foranstaltninger jeg til hendes Bedste havde truffet; og den Glæde, hun yttrede derover, trøstede mig vel overordentlig, men forundrede mig tillige; thi det var som om hun nu ikke havde det Ringeste mere at sørge over.

Da jeg ved Middagsbordet traf min Onkel, forekom det mig som om der var foregaaet en Forandring med ham. Der var noget Blidt, noget Veemodigt i hans Ansigt og i hans Tone, Noget som jeg hidtil kun i sjeldne Øieblikke havde seet hos ham. - Med intet Ord nævnede han imidlertid hvad der var foregaaet; og tale til ham om hvad der laae ham paa Hjertet, turde jeg ikke. Det gjorde mig ondt, og for første Gang var den Tanke mig rigtig klar, at med al den faderlige Godhed, han viiste mig, og al den sønlige Hengivenhed, jeg bar for ham, manglede dog det Bedste i Kjærligheden: Hjertets frie og utvungne Udgydelse. En gammel fransk Skribent siger: »Man taler saa meget om Folk, som have Hjertet fuldt af ømme og kjærlige Følelser, men som ansees for kolde, fordi de mangle Ord til at udtrykke deres Følelser. Det er ikke sandt; de have ikke disse Følelser; ellers vilde de nok finde Ord til at udtrykke dem med.« Jeg tilstaaer, at jeg er af samme Mening, og troer, at denne Regel kun vil finde faa Undtagelser; i det mindste tør jeg paastaae, at ingen Verdens Herlighed er saa meget værd, som de kjærlige Ord, der ligesom gode Genier omsvæve os, og lette Sorgerne med en Balsam, hvis Lægedom aldrig slaaer feil. Schiller siger: »Salig Den, hvis Læber Hermes har løst;« og ikke forgjæves var denne Gud en almindelig Huusgud hos de Gamle, thi i Sandhed, Ingen forskjønner det huuslige Liv som han. - Hvad min Onkel angaaer, saa troer jeg at han i det mindste for endeel var en Undtagelse fra den ovenomtalte Regel. Han var det i dobbelt Henseende: Udenfor hans huuslige Kreds var han netop en Yndling af den ovenomtalte Gud, thi som Advocat var hans Veltalighed bekjendt. Men hjemme kunde der hengaae hele Uger, uden at han talte ti Ord; og milde trøstelige Yttringer kom yderst sjelden over hans Læber. Men Kummer og Bitterhed mod Skjæbnen havde ogsaa tillukket disse. Han havde ikke blot elsket sin Kone, men havt stor Agtelse og Tillid til hende. Ligesom man ikke kan græde, naar man er meget beklemt og angst, saaledes kunde han ikke tale om den dybe Krænkelser, han havde liidt i sit nærmeste og kjæreste Forhold. Han formaaede ikke at 16 vende sine Tanker fra denne ulykkelige Sag, og heller ikke at svække Indtrykket ved at tale derom. Dette betog ham Lyst og Mod til at give nogensomhelst Følelse Luft. Døden, som forsoner og jevner Alt, havde nu opvakt en Gnist af den gamle Kjærlighed. laftes havde han grædt, idag havde han for første Gang besøgt sin Datter. Noget saa Elskværdigt var udbredt over hans hele Væsen, at jeg hæftigt ønskede at turde tale til ham om hans Hjertes Anliggender, og meget let kunde bleven bevæget til at betro ham mine. Saadanne lykkelige Øieblikke ere ligesom et Stjernesud. Vi troe, de tilsige os vort Ønskes Opfyldelse; det er, som om de vinkede til os, at vi skulde skynde os at gribe det, men vi formaae ligesaa lidt at gribe dette, som dem, og de vende aldrig mere tilbage.

I flere Dage saae jeg min Onkel kun flygtig. Han var, som det lod, meget beskjæftiget. Af den gamle G. erfarede jeg en Dag, at min ubekjendte Tante blev begravet, at hendes unge Datter var meget bedrøvet, og at dennes Fader, der ikke havde seet hende, siden hun var et spædt Barn, var ubeskrivelig indtagen af hende, og tilbragte hele denne Dag i hendes Selskab. Den næste Morgen lod min Onkel mig kalde til sig. Han havde ganske det samme bløde, elskværdige Udtryk, som hiin Middag, bad mig sidde hos sig, og sagde: »Du veed, kjære Julius, at jeg siden Din gode Faders Død har stræbt at erstatte Dig hans Tab, og det glæder mig, med Sandhed at kunne sige, at Du har opfyldt alle mine Forventninger. Jeg har anseet Dig, og anseer Dig stedse som en Søn. Jeg selv har med stor Fornøjelse veiledet Dine Studeringer; Du har med Ære bestaaet den juridiske Attestats, og det har altid været min Plan, at Du skulde engang i Tiden indtage min Plads, og blive en anseet og dygtig Advocat, som jeg selv smigrer mig med at være. Mine Forretninger tiltage daglig, og jeg bliver daglig ældre. Min brave G., der er ligesaa indskrænket som trofast, tragter ikke høiere end at leve og døe, som min Comptoirbetjent Jeg ønsker derfor, at Du fra nu af skal være min Medhjælper, og efterhaanden arve saavel mit Arbeide, som dets Løn.« Han udviklede nu med den ham egne Klarhed, hvad han ønskede af mig, og de høist ædelmodige Vilkaar, som han tilbød mig. Aldrig kunde Noget komme beleiligere. Jeg kyssede hans Haand med den varmeste Taknemmelighed. Han afbrød mig smilende: »Vi ere endnu ikke færdige, Du skal faae noget Bedre at takke for.« - Han gjorde mig nu Regnskab for sin Formues Tilstand; jeg erfarede, at den var meget betydeligere, end jeg havde 17 tænkt; og han underrettede mig nu om nogle vigtige Forholdsregler, som hans Kones Død gjorde nødvendige. Derpaa sagde han: »Du indseer nu, at min Formue tilhører min Datter, men Du er mig ligesaa kjær som en Søn, jeg kan ikke taale den Tanke, at jeg Intet skulde efterlade Dig. Dertil kommer endnu en Betragtning: Jeg kjender Verden og dens Forførelser. Ingen af Jordens Elendigheder er saa indgribende i vor Skjæbne, saa ødelæggende for Sjæl og Legeme, som de uværdige Forvildelser, man kalder Kjærlighedshistorier. Jeg troer, at intet kan bevare et ungt Hjerte fra disse, uden en tidlig knyttet Forbindelse med et reent og elskværdigt Væsen. Jeg ønsker derfor at sikre Din og min Datters Ro og Lykke, ved allerede nu at bestemme Eder for hinanden, og beder Dig at ansee hende som Din Forlovede. Det er ingen ringe Gave, jeg vil give Dig i min *Laura*. Hun er endnu kun et Barn, og hendes Skabning og Ansigtstræk ere ikke udviklede, men hun bliver indtagende, thi hun ligner En, der var meget smuk og fortryllende. - Der er intet sparet paa hendes Opdragelse, og hvad som især taler for denne: Hun er opdraget af sin Tante Frue W., der af alle er erkjendt som en i Ordets rette Forstand dannet Dame og en Ære for sit Kjøn.« - Hvorledes jeg blev tilmode under denne Tale, behøver jeg ikke at sige. Min Onkel saae stivt paa mig, og sagde med en Stemme og en Mine, der kunde gjøre det varmeste Blod til is: »Du svarer ikke!«

Med uhyklet Varme takkede jeg ham for hans faderlige Kjærlighed, men tilføiede: »Tro mig, jeg føler Værdien af det De vil skjænke mig, men desmere bør jeg frygte for at misbruge Deres Godhed Deres Datter er kun tretten Aar. Er det ikke betænkeligt, saa tidligt at bestemme hendes Livs Skjæbne? Hvor kan jeg haabe at vinde og beholde hendes Tilbøielighed? Der vil jo gaae mange Aar hen, inden hun kan blive min.« - Noget formildet svarede min Onkel: »At disse Aar maae hengaae, inden hun bliver Din Kone, er netop det, jeg betragter som en Fordeel for Eder Begge. - Hun skal ikke vide det Mindste om min Hensigt med hende. Du derimod skal danne hende efter Dit eget Ønske, efter det Ideal, Du gjør Dig om Din tilkommende Hustrue. Min *Laura* har et blødt, et elskende Hjerte. Det vil være Dig let at vinde dette. I sin Uskyldighed vil hun troe at elske Dig som en Ven og Broder, medens hendes Hjerte hænger ved Dig, som ved en Brudgom; og denne tidlige Kjærlighed vil gjøre hende utilgængelig for Coquetterie og Erobringssyge, denne værste Gift, 18 som Slangen indaandede i det qvindelige Bryst, til Menneskeslægtenes Fordærvelse. - Nu? vil Du være min Søn?« - Han rakte mig Haanden; jeg trykkede den til mine Læber. »Deres Søn,« svarede jeg, »det er jeg, uden at besidde Deres Datter.« - Han trak Haanden fra mig, bukkede for mig, og sagde: »Nei, min unge Herre! Det bliver De ikke!« - Med lynende Øine, sammenknæbne Læber og en Mine, hvis Bitterhed altid, naar jeg saae den, var mig en Rædsel, tilføiede han: »Geneer Dig ikke! jeg har ikke udspeidet Dine Veie; maaskee har Du allerede truffet et bedre Valg.« - Taarerne kom mig i Øinene. - Han saae det, bød mig atter Haanden, og sagde formildet: »Nu velan, see først min *Laura*! Den himmelske Godhed, der lyser ud af hendes Øine, kunde vel smelte et haardere Hjerte end Dit.«

Det var netop Juleaften, da min Onkel førte mig ind i Frue W's Huus. Denne Dame var allerede meget aldrende, mange Aar ældre end den nys afdøde ulykkelige Søster. Hun var Enke, og levede med to Sønner, af hvilke den yngste var udenlands. Den ældste var endeel ældre end jeg. Denne, der var ligesom et Slags Vert i Huset, og hans Moder modtog mig med største Velvillie. Jeg saae nu *Laura*, og fandt i hende en lille Pige med lange smalle Arme og hele den uformelige Figur, som ofte udmærker de Aar, der skulle skille Barnet fra den voxne Jomfrue. Hendes lille runde barnlige Ansigt var blegguult. Den sorte Sørgedragt klædte hende ikke. Det glatte, mørke Haar hængte i to tykke Fletninger ned ad Nakken. Den lidt opstaaende Næse, de næsten sorte, aflange Øine, de smalle, sorte Øienbryn, alt Dette gav hende en paafaldende Lighed med en chinesiske Figur, som sad paa et Consol i samme Værelse, og rystede paa Hovedet. - Jeg vidste ikke om jeg skulde lee eller græde ved at tænke paa, at min Onkel kunde fordre, at jeg for Livstid skulde binde mig til dette Barn. - »I Sandhed,« sagde jeg ved mig selv: »Man maa være hendes Fader, for at troe at hun nogensinde vil blive indtagende. O Himmel! hvilken Forskjel paa hende og min blonde, blomstrende *Lise*!« - I det jeg saaledes stod og betragtede hende, vendte hun sit Ansigt til den Side, hvor jeg befandt mig, og saae op til mig. - Min Onkels Ord, at én himmelsk Godhed lyste ud af hendes Øine, faldt mig ind. - »Det er sandt!« tilføiede jeg i mine Tanker: »saadanne Øine saae jeg aldrig før; og vilde man blot ikke tvinge mig til at ansee

denne lille Mulat for min Brud, saa vilde dette Blik gjøre mig til hendes Ven for Livstid« - I denne samme Juul blev jeg flere Gange buden til Frue W's, 19 og kunde ikke undslaae mig for at følge min Onkel derhen, endskjøndt dette Huus var mig en Afsky. Frue W. gjorde et Indtryk paa mig, som jeg ikke kunde forklare mig selv. Hun var høi og rank; hendes Ansigt bar kjendelige Spoer af fordums Skjønhed; hendes Væsen var fuldkomment frit for al Tvang og Affectation, men havde dog noget besynderligt Fornemt og Imposant. Naar hun taledede med mig eller henvendte sine gennemtrængende Øiekast paa mig, forekom det mig, som om jeg skammede mig ved de Tanker, som i disse Dage beskjæftigede mig, og som jeg ellers var stolt af at nære, og ansaae for ædle og fornuftige. Hendes Søn og den hele Cirkel af Omgangsvener, som jeg der traf, og hvis Dannelse og behagelige Tone alle Mennesker roste, mishagede og geneerte mig. Jeg var taus og fremmed, min Onkel kastede vrede Sideblik til mig, men yttrede aldrig med mindste Ord sin Misfornøjelse, ligesaa lidt som han nævnede sin Datter i vore eensomme Timer, eller spurgte, om hun behagede mig. -

Nytaarsaften indfandt jeg mig til bestemt Tid i Nyhavn med en Kareth, som jeg lod holde nogle Huse fra Justitsraad M's Gaard. Min Lise kom med en Bylt under Armen, fulgt af en Kone, som bar en lignende. Denne Kone, der var af Profession, hvad man pleier at kalde en Rendekjerling, havde undertiden gaaet Ærinder til mig fra Lise. Det geneerte mig, at hun uden Omstændigheder sprang op i Vognen til os, og tog Plads paa Forsædet. Imidlertid fik jeg snart Andet at tænke paa. - Den stakkels Lise var saa udmattet af det meget Arbeide, hvormed hun i de sidste Dage havde været plaget, og befandt sig saa ilde, at hun græd og neppe kunde taale Vognens Bevægelse. Konen trøstede hende i pøbelagtige Udtryk og med plumpe Vittigheder, hvoraf hun selv skoggerloer. Endelig naaede vi Fødselsstiftelsen, jeg ringede paa den store Port, bad Portneren kalde paa Candidat S., og overgav min grædende Patient i hans Hænder. Da jeg kom hjem, foregav jeg en stærk Hovedpine, lukkede mig inde, og tilbragte det Øieblik, da det forsvundne Aar gjør Plads for et nyt, med et beklemt Hjerte og tunge Anelser, der ikke bedroge mig, thi min Skjæbne vexlede med Aaret.

Klokkerne havde neppe begyndt at ringe til Høimesse paa Nytaarsmorgen, førend den mig forhadte Rendekjerling fra iaftes stod for mig med et Budskab, der vel var skikket til at forsone mig med Overbringeren. Hun meldte mig nemlig, at Lise havde født en Søn, 20 og at Moder og Barn befandt sig vel. Jeg betalte det lykkelige Budskab rigeligere end min Kasse tillod, og kunde neppe oppebie, at Aarets første korte Dag skulde vige for Tusmørket, paa det jeg under dettes Slør, indsvøbt i min Kappe, kunde snige mig ud til Lise. Med hvilken Henrykkelse modtog den unge Fader sin førstefødte Søn! Med Glædestaarer kyssede jeg hans lille Ansigt, hans smaa Arme; jeg knælede for Moderens Seng, trykkede hendes af Arbeide og Kulde mishandlede Hænder i mine, og svoer en hellig Eed, at intet Offer skulde være mig for stort, naar jeg derved kunde forskaffe hende en bedre Fremtid. - Da jeg gik derfra, var jeg som beruset af Glæde. Det var, som om at alle Stjerner blinkede lykønskende ned til mig. Nu syntes Lises og min Forbindelse mig hellig, og med et Slags Stolthed sagde jeg til mig selv: »Jeg er ikke længer en Yngling, men en Mand og Fader, som det paaligger at beskytte sin Arne.«

Jeg tilbragte denne Aften hos Frue W., hvor min Onkel allerede længe havde ventet mig. Min glade Stemning lod mig glemme alt det som ellers var mig piinligt i dette Huus. Jeg var friere og venligere end sædvanlig, og min Onkel sendte mig glade og opmuntrende Øiekast. Ved Bordet rakte han sig over til mig med sit Glas, og sagde: »Paa et lykkeligt Aar og vore stille Ønskers Opfyldelse.« - Jeg søgte at skjule, hvor smerteligt disse Ord virkede paa mig. - Vi gik hjem sammen. Paa Veien talte vi slet intet, men idet han vilde gaae ind i sit Cabinet, og jeg bød ham Godnat, vendte han sig i Døren og sagde: »Min Søn, har Du intet mere at sige mig?« - Jeg greb hans Haand, trykkede den til mit Bryst, og sagde: »Min dyrebare, over alting ærede Fader! lad mig være Deres Søn og Deres Datters trofaste kjærlige Broder. Det vil jeg være til min sidste Time, men mere kan jeg ikke.« - Han rev Haanden med Hæftighed fra mig, sagde Godnat, gik ind ad sin Dør, og slog den ilaas efter sig. - Da jeg næste Morgen vilde gaae ind til ham, tog han ikke imod mig. I flere Dage undveeg han mig kjendelig. Jeg saae ham kun ved Middagsbordet. Her sad jeg som paa Naale, thi han saae aldrig til mig, sagde aldrig et Ord til mig, henvendte sig undertiden til G. méd en eller anden enkelt Yttring, og naar jeg talte til ham, svarede han mig ikke engang. Min Stilling var yderst piinlig.

Om Aftenen besøgte jeg Lise og min Søn; da glemte jeg alle Sorger. Lise forekom mig langt smukkere end nogensinde. Hun var mild og kjærlig, og naar jeg saae hende med det elskede Barn ved Brystet, 21 forekom hun mig, som et yndigt Madonnabillede. Undertiden kom den omtalte Kone og bragte mig Bud og Efterretning fra hende. En Morgen da hun gik ned ad Trappen, hørte jeg hende tale med Nogen. Jeg havde belavet mig paa dette Tilfælde, og underrettet hende om, hvad hun i saa Fald skulde sige. Jeg lagde derfor ikke videre Mærke dertil. Men en halv Time efter blev jeg kaldt ned til min Onkel. Han gik op og ned ad Gulvet, var ganske bleg, og kunde af indædt Harme neppe tale. Jeg blev stum af Skræk ved dette Syn. - Endelig sagde han med afbrudte Ord, at han havde kaldt Lises Sendebud ind til sig, og med Trudsler og Penge bevæget hende til at tilstaae alting. Han overøste mig med de bittreste Bebreidelser, nævnede baade mig og den stakkels Lise med de frygteligste Navne, og jeg var nær ved at forglemme den Ærbødighed, jeg skyldte ham, da han til Lykke befalede mig strax at gaae op paa mit Værelse og ikke forlade det, førend jeg havde modtaget hans nærmere Befalinger. Efter nogle Timers Forløb kom G. op til mig. Jeg har i senere Aar ofte med taknemmelige Følelser erindret mig den Scene, jeg i dette Øieblik oplevede. Den gamle Mands Godmodighed og næsten faderlige Godhed for mig stred paa en rørende Maade med hans Ærbødighed for min Onkel og hans egne strenge Grundsætninger. - »Jeg kommer,« sagde han, »som et Fredens Sendebud. O

kjære Julius! lad ikke en gammel Mand gaae bedrøvet fra Dem.« - Han overrakte mig et Brev fra min Onkel, hvori denne koldt og kort sagde mig: at den Forbindelse, der havde været hans kjæreste Ønske, var her ikke mere Spørgsmaal om; hans Datter var for god til blot at nævnes i en Sag, som denne; men at han gjentog det fordeeltige Tilbud, han havde gjort mig i Henseende til hans Forretninger, og vilde stræbe, efterhaanden at overvinde det modbydelige Intryk, min senere Opførsel havde gjort paa hans Sindelag imod mig; men alt dette paa det ufravigelige Vilkaar, at jeg frasagde mig al videre Forbindelse med det uværdige Kreatur, som havde fanget mig i sine Garn. Han vilde paatage sig at sørge for Barnets Opdragelse og skaffe Moderen en god Condition i en af Provindserne. Kun maatte jeg helligt love, aldrig at erkyndige mig enten om den Ene eller den Anden af dem. Afslog jeg derimod at underskrive disse Vilkaar, da sønderbrød han ethvert Baand mellem os, og befalede mig at forlade hans Huus jo før jo hellere. For min afdøde Faders Skyld havde han givet G. Ordre til at udbetale mig to tusinde Rigsdaler til Afsked. I dette Tilfælde sagde han mig da herved Farvel.

22

»Men,« tilføiede han: »Dersom det nogensinde kunde falde Dig ind at vanære mit og Din afdøde Faders Navn ved at ægte det pøbelagtige Qvindfolk, for hvis Skyld Du bryder alle ældre og hellige Baand, da skal min Forbandelse følge Dig.« Nogle kolde Formaninger om at vende tilbage til min Pligt sluttede det Hele. - Jeg er overbeviist om at min Onkel intet ønskede høiere, end at forlige sig med mig; men vist er det, at om han havde ønsket det Modsatte, kunde han aldrig grebet kraftigere Forholdsregler end et Brev som dette. - Jeg tog strax et Stykke Papiir, og skrev derpaa: »Jeg vil ikke gjøre mig uværdig til min Faders Navn ved at forlade mit eget Barn og dets Moder. Deres Huus derimod skal jeg forlade inden Aften.« Forgjæves bønfuldt den gamle G. mig, om dog i det Mindste at betænke mig til næste Dag. Jeg var ubøielig, og saa nødig han end vilde, maatte han tage min Seddel og gaae.

Med en ubeskrivelig Blanding af Trods, af Fortvivlelse og af Glæde over den Frihed, som vinkede mig, begyndte jeg strax at pakke mine Sager sammen. I dette Øieblik blev jeg overrasket af Vilhelm S. Hans Velvillie imod mig under de sidste Tidens Trængsler havde givet ham en høiere Plads i mit Venskab, og jeg betroede ham strax, hvordan Sagerne stode. Han yttrede sin Forfærdelse over den Yderlighed, hvortil alt dette var kommet. Han kjendte lidt til Frue W. og Laura. »Du er gal!« sagde han; »den lille Pige vil om fire Aar være nydelig, det er jeg vis paa, og til den Tid er Din Lises Skjønhed udentvivl i stærkt Aftagende. Jeg forstaaer mig paa Fruentimmer-Skjønhed; det gjør Du ikke. Vær fornuftig! Skyd ikke selv Din Lykke fra Dig! Jeg kom netop i Dag for at bringe Dig en god Tidende. Min Barndoms skikkelige Legekammerat, nuværende hæderværdige Skomagersvend Hans Christen, som Du maaskee erindrer, har alt længe baaret en dydig Kjærlighed til Lise; og den er endnu saa stærk og saa ædelmodig, at han under Dags Dato har skrevet hende til, og tiltrods for alt hvad der er skeet, tilbudet at ægte hende, og antage Dit Barn, som sit eget. Han var hos mig imorges, og betroede mig sit Forsæt, hvori jeg ærligt bestyrkede ham. »Saadan en smuk Pige, som Lise,« sagde han, »maatte man holde noget tilgode.« - »Hvorledes!« raabte jeg opbragt: »Er det Dig, Vilhelm, en Mand af Ære, der kan gjøre mig et saa afskyeligt Forslag? Saadan er Jeres Moral, I vise Verdensmænd! Den uskyldige Pige, der har opofret Alt for min Kjærlighed, skulde jeg kaste i Armene paa den Første den Bedste? En Anden skulde mit 23 Barn kalde Fader, skulde maaskee lide en haard Behandling, faae en slet Opdragelse?« - »Ak!« sagde Vilhelm, »disse Følelser er jo vel i sig selv gode og rigtige, men de ere her ikke paa deres Sted« - »Hvorfor?« udbrød jeg: »fordi Lise er en simpel Mands Datter, og har redelig ernæret sig ved at tjene? Ikke sandt? Derfor kan jeg handle grusomt og letsindigt imod hende? Det er smukke Grundsætninger!« - »Nei,« svarede han, »ikke derfor, men fordi hendes Dannelse, Opdragelse, Vaner, kort sagt, hendes hele Væsen ikke passer til Dig, derfor skal Du - ikke handle grusomt og letsindigt imod hende, thi hun kan blive lykkelig med en Mand, der i den Henseende er det Modsatte af Dig.« »I med Jeres Dannelse!« raabte jeg: »Et ædelt Væsen har mere Dannelse af Naturen, end alle Eders Kunster ere istand til at frembringe.« - »Ja,« svarede Vilhelm rolig: »jeg har vel baade læst og hørt, og jeg troer det og, at der gives Naturer, der ligesom opdrage sig selv, og forstaae sig paa Ting, man ikke begriber hvorfra de kjende; men af det Slags Folk er Lise vist ikke. Hun er smuk, jeg var selv lidt forlipt i hende; men Forstanden skulde hun ikke berøvet mig, ihvor det end var gaaet.« - Fornærmet paa min Lises Vegne, svarede jeg med Vrede: »Bedøm ikke en Person, hvis rene Væsen Du er alt for fordærvet til at fatte. Jeg haaber, tiltrods for al Eders Viisdom, at række Lise min Haand for Alteret.« - Vilhelm tog sin Hat, og svarede med den Holbergske Replique: »Du est en ung Mand, Frands!« - hvorpaa han forlod mig.

Denne Samtale havde endnu forhøiet min Exaltation til en saadan Grad, at jeg besluttede at ægte Lise og sige hende det endnu samme Aften. Jeg skyndte mig ud at forskaffe mig et Logis, og fandt efter Adresseavisen et Par smaa nette Værelser i et stille Huus, hvilke jeg strax leiede. - Derpaa ilede jeg ud til Lise, uagtet det var høilys Dag, ved hvis Skin jeg aldrig tilforn havde besøgt hendes nærværende Opholdsted. Hun sad oppe, og saae meget fornøiet ud. »Vil De see,« raabte hun til mig: »jeg har faaet et meget pænt Brev, som jeg vil vise Dem.« - Hun rakte mig det. - Det var det omtalte Brev fra Skomagersvenden. Med glødende Øine gennemløb jeg det. - »Hvorledes, min Lise?« raabte jeg: »Du kan uden at oprøres læse et saa uværdigt Tilbud? Jeg tænkte, Du vilde hellere vælge Døden, end en saadan Fornedrelse, end den Qval at forlade mig og berøve Dit Barn sin virkelige Fader. - Elsker Du mig da ikke?« - Lise saae forundret paa mig, derpaa brast hun i Graad, og sagde: »Gud bevares! det veed De jo nok, 24 at jeg elsker Dem. Men De er jo et ungt Menneske og raader ikke rigtig for Dem selv. De har jo kostet mange

Penge paa mig i denne Tid, og viist Dem god og honnet imod mig; saa jeg har havt det rart herinde og langt anderledes end Andre, mine Lige; det sige ogsaa Alle; men De kan dog vist ikke saadan blive ved at sørge for mig og Barnet; nu derimod gjør Hans Christen mig dette Tilbud, som jo er al Ære værd, og saa tænkte jeg, De vilde blive fornøiet derover.«..... Jeg kunde ikke udholde at høre mere. Jeg afbrød hende med en Strøm af Bebrejdelser og Forsikringer om aldrig at ville forlade hende, aldrig at kunne taale den Tanke, at see hende i en Andens Arme. Lise var ganske forskrækket: »Herre Gud!« sagde hun: »jeg holder jo slet ikke af Hans Christen. Det er jo ikke et saadan pænt Menneske som De. Han har jo ogsaa kun Lidt; men jeg vilde nødig give Barnet fra mig eller sætte det ud; og det maatte jeg jo, dersom jeg igjen skulde tage ud at tjene.« - Disse Ord formildede mig aldeles. »Min elskede Lise!« raabte jeg: »nu forstaaer jeg Dig! Det er Moderkjærligheden, Du vilde offre Dit Livs Lykke.« - Uagtet jeg nu saaledes trøstede mig selv og den bestandig grædende Lise, var der dog i hendes Yttringer ved denne Leilighed Noget der ligesom dæmpede den berusede Sindsstemning hvori jeg var kommen, og nu, forenende sig med en halv ubevidst Ærefrygt for min Onkel, holdt mig tilbage fra det nylig fattede Forsæt at tilbyde Lise at ægte hende, - en Tanke der, som jeg følte, aldrig var opstaaet i hendes Sjæl. Derimod fortalte jeg hende kortelig hvad der var foregaaet mellem min Onkel og mig; men sagde hende tillige, at jeg nu var istand til at forsørge hende og vort Barn, at jeg vilde leie Værelser til hende, og sætte hende i en lykkelig Stilling. - Hun bedrøvede sig ligesaa oprigtig over den første Efterretning, som hun glædede sig over den anden. »Ja det forstaaer sig,« sagde hun, »naar De vil gjøre mig saa lykkelig, saa kan jeg jo sagtens være fornøiet.« - Med tusinde Kjærtegn bad jeg hende nu om at ansee sig som min Kone for Gud og for os selv, og hun maatte love, for Fremtiden at sige *Du* til mig, hvortil hun aldrig tilforn havde været at formaae.

Jeg takkede i dette Øieblik min Skjæbne, der ved en tilsyneladende ulykkelig Vending havde viist sig gunstig imod mig, ved at gjøre mig det muligt at sørge for Lises og min Søns Fremtid. Mine Planer i denne Henseende vare ikke urimelige. Jeg byggede ikke paa de mig lovede to tusinde Rigsdaler, som på en Rigdom, der aldrig kunde faae 25 Ende. Jeg byggede mere paa en langt bedre Rigdom, nemlig mine Sprogkundskaber og mine juridiske Studier. Ved Informationer haabede jeg at kunne ernære mig og Mine, og ved Hjælp af den lille omtalte Capital kunde jeg bosætte Lise og have et Tilskud i de første Aar. Jeg var ikke, som mange Andre i min Alder, uvant med at omgaaes Penge, da min Onkel tidlig havde vænnet mig til selv at besørge endeel af mine Udgifter med en vis Sum, som han dertil havde bestemt mig.

Jeg gik nu hjem til min Onkels Huus, for at lade mine faa Sager flytte. Den gamle G. sad paa mit Kammer. Han holdt en Portefeuille i Haanden. Med qvalt Stemme sagde han til mig: »I denne er de to tusinde Rigsdaler. Skal jeg række Dem den? Eller maa jeg give Hr. B. den tilbage? O kjære Julius! tænk paa den Dag, da han fulgte Dem ind i dette Værelse.« - Disse simple Ord, de Erindringer, de gjenkaldte, brød mit haarde Sind. Jeg brast i Graad. G. omfavnede mig med Henrykkelse. »De giver efter, bedste Julius! Maa jeg føre Dem til Deres Onkel?« - »Nei, gode G.,« sagde jeg: »De Vilkaar, han forelægger mig, kan jeg ikke underskrive.« - »Ak!« svarede G.: »De veed nok, hvor bestemt han er. Kun paa de Vilkaar vil han see Dem igjen.« - »Saa giv mig Portefeullen,« svarede jeg rask. Jeg greb den, kaldte en Karl ind, som skulde bære mit Tøi, leverede ham det, omfavnede taus og hjertelig den gamle G., og forlod Huset, uden at see mig tilbage. Jeg fulgte med Karlen til mit nye Logis. Det var allerede ganske mørkt. Jeg kastede mig paa en Stol, og blev længe siddende, sønderreven af de stridigste Følelser. Endelig kom min Vertinde, en godmodig, aldrende Kone, og spurgte, om jeg ikke befalede Lys. Jeg modtog hendes Tilbud, og lod mig tillige bringe Pen og Blæk, og tilskrev nu min Onkel et Brev, der i Sandhed bar Præg af den Stemning, som Erindringen om hans fordums Kjærlighed havde opvakt hos mig. Jeg takkede ham for al hans Godhed, ogsaa for hans sidste Velgjerning, og lovede tilsidst, ikke at foretage mig Noget, der kunde gjøre mig uværdig til at være - hvad jeg i det mindste i mit Hjerte stedse vilde blive: hans Søn. - Nei, sagde jeg ved mig selv, jeg vil ikke trodse ham. For det første vil jeg ikke ægte Lise. Tiden, haaber jeg, skal forsone ham baade med hende og mig, og jævne denne Sag, som saa mangen anden. Jeg sendte Brevet til min Onkel endnu samme Aften, og følte mig derved overmaade lettet.

Allerede næste Dag leiede jeg en smuk lille Leilighed til Lise. Deels 26 af en Følelse for Velanstændighed, der var fast indgroet i mit Væsen, deels da jeg haabede at kunne modtage nogle Informationer hjemme hos mig selv, faldt det mig ikke ind, at ville boe hos hende. Jeg forsynede hendes lille Bolig med alle Fornødenheder, indrettede den smukt og ziirligt, skaffede ved min Vertindes Hjælp en ung Tjenestepige til hendes og Barnets Opvartning, og besørgede, at hun daglig fik Maden tilbragt fra en Restauration, saa at hun ret kunde nyde et roligt og sorgfrit Livs Behageligheder. Saasnart hun kunde forlade sit nærværende Opholdssted, førte jeg hende og Barnet i Triumf ind i hendes nye lille Rige, hvor jeg selv haabede at skulle tilbringe lykkelige Timer. Lise var meget fornøiet, og takkede mig hjerteligt. Dog følte jeg et Slags Misfornøielse over at min nettede huuslige Indretning mindre syntes at glæde hende, end den Omstændighed, at Vinduerne i hendes ene Værelse vendte ud mod et Torv. Den megen Passage og Bevægelse paa Gaden behagede hende i en saadan Grad, at hun strax satte sig ved Vinduet, og neppe vilde tage det Indre af sin Bolig i Øiesyn.

En ganske ny Periode begyndte nu for mig, og med denne følte jeg ogsaa nye Kræfter at udvikle sig hos mig. Selvraadig havde jeg grebet ind i min Skjæbne, jeg følte Nødvendigheden af at bestaae i den med Ære. De Pligter og det Slags Lyksalighed jeg selv havde valgt mig, vare begge Dele over min Alder; det var derfor intet Under, at jeg i kort Tid virkelig blev meget ældre end mine Aar. Fra mine første Studenterdage havde

jeg havt den Lykke at vinde en stor Gunst hos et Par Professorer. Ved disse Mænds Hjælp fik jeg snart saa mange Informationer, at mine fleste Timer vare besatte, deels udenfor Huset med Sprog-Underviisning, deels hjemme med Manuduction af nogle unge Mennesker til juridisk Attestats. Denne nye Virksomhed var mig behagelig, og jeg drømte mig ret et Liv efter mit Ønske: Dagen tilbragt med Arbeide og Studeringer, og Aftenen i paradisk Ro hos et elsket Væsen, til hvis finere Dannelse jeg ogsaa haabede at kunne bidrage. Men min Drøm gik kun halv i Opfyldelse: Dagens Arbeide erholdt jeg rigtig, men Aftenens Ro og Glæde bleve langt fra ikke saa paradisiske, som min ungdommelige Phantasie havde afmalet dem.

Det varede overmaade kort, førend jeg i min huuslige Lykke traf mange Anstødsstene. Jeg var for Exempel fra min første Barndom vant til streng Orden og Reenlighed; min Onkels Huus var yderst 27 elegant. Det var mig derfor en Afsky, naar jeg kom ind til Lise, at møde den allerforfærdeligste Atmosphære, at see Barnets Linned hænge ved Kakkellovnen, Brød, Smør, Flasker, Klæder, Alting ligge omkring hinanden, ligesom Lam og Tiger i en Uskyldigheds-Stand der forener det Allerfiendtligste. Heraf fulgte desuden, at alt hvad jeg af nette Meubler og deslige havde anskaffet, snart var fordærvet og stygt. Jeg havde aftalt med hende, at jeg hver Aften vilde nyde mit sædvanlige Aftensmaaltid, en Kop Thee, i hendes Selskab. - Jeg satte Priis paa denne lille Nydelse, og havde forsynet hende med det Fornødne i denne Henseende. Men næsten aldrig kunde jeg opnaae at dette lille Maaltid var tilrede, naar jeg kom, og endnu mindre at det kom frem med den Reenlighed og Pænhed, uden hvilke jeg hellere vilde undvære det. At give hende Smag for en vis Ziirlighed i saadanne Ting, var umuligt. Ligeledes forstod hun aldeles ikke at beskjæftige sig; og som en Følge heraf, blev Tiden hende utaalelig lang. Den hele Dag sad hun ved Vinduet, med Barnet paa Skjødets, uden at fordrive Kjedsomheden med nogetsomhelst Arbeide. Naar jeg kom om Aftenen, klagede hun over at hun kjedede sig, at jeg saa lidt var hos hende. Naar jeg da raadede hende til at more sig med Haandarbeide, svarede hun: »Herre Gud! skal jeg da slide og slæbe? - Jeg tænkte, at nu skulde jeg faae saa gode Dage.« Da vor Samtale om Aftenen tidt gik istaa, prøvede jeg at bringe Bøger med, og læse dem for hende; men hvormeget jeg end stræbte at indrette disse efter hendes Fatte-Evne, vilde det dog ikke lykkes at opvække hendes Interesse for dette Slags Nydelse. Hun var aldrig vant til at læse; Skriftsproget var som et fremmed Tungemaal for hende, hvoraf jeg næsten maatte oversætte hver Sætning i en hende forstaaelig daglig Tale. Hiin mig saa kjære Tidsfordriv blev saaledes kun en Plage for os begge. Desuden havde den nye Stilling, hvori hun befandt sig, næsten forvandlet hende; hendes Ønsker og Fordringer vare af en ganske anden Natur end tilforn. Den Beskedenhed og den Tilbageholdenhed, der klædte hende saa godt, vare reent forsvundne.

Vinteren var nu forbi. Den smukke Aarstid begyndte. Hun bad mig om Penge til at kunne anskaffe sig en bedre Garderobe. Jeg fandt dette Ønske saa naturligt, at jeg allerede længe havde betænkt at forekomme det. Jeg leverede hende en rigelig lille Sum hertil, og glædede mig ved Tanken om at see hendes Skjønhed forhøjet ved en bedre Klædedragt. Men aldrig kan jeg glemme, hvorledes jeg blev tilmode, 28 da jeg en ulykkelig Søndag Formiddag, en smuk Sommerdag forresten, kom op til hende, og saae hende pyntet som en Dame. Jeg havde aldrig seet hende uden i den Dragt, som nette Tjenestepiger almindeligviis bære her i Kjøbenhavn, og der synes mig at være i høi Grad, hvad man kalder klædelig. Nu derimod var hun i en broget, overdreven, iøinefaldende Pynt, der dannede en saa skjærende Contrast til det Slags Skjønhed, hun besad, at man kunde sige, at denne tilintetgjordes derved. Hendes Gang, hendes Hænder og Fødder, mange smaa Uskjønheder, som aldrig tilforn havde stødt mig, toge sig paafaldende ud til dette Costume. Indtryk af denne Natur blive lettelig til en Gift for Kjærligheden, og jeg raader Enhver at ansee dem for vigtigere, end man gjerne vil tilstaae sig selv. Men en endnu langt værre Anstødssteen mødte mig samme Dag. Lise forlangte af mig, at jeg skulde gaae ud at spadsere med hende, og hjælpe hende at bære Barnet. Dette Forslag satte mig i den yderste Forlegenhed. At vise mig offentlig med hende, forekom mig upassende; hun var ikke min Kone. Jeg følte en retmæssig Undseelse ved at trodse den offentlige Sædeligheds Følelse. Her i Byen kjende næsten alle Mennesker hverandre. Det geneerte mig at møde mine Bekjendte og maaskee - hvad der var endnu værre - min Onkel, der havde et Lyststed i Nærheden af Byen, hvor han, især om Søndagen, pleiede at opholde sig. Hendes Personlighed og den latterlige Figur, hun gjorde i sin Pynt, havde naturligviis ogsaa Deel i min Ulyst til at føie hende. I dette Lys havde jeg endnu aldrig seet mit Forhold til hende. Men paa den anden Side, hvor haardt vilde det ikke være at nægte hende Opfyldelsen af hendes Bøn? Jeg samtykkede da paa det Vilkaar, at vi gik ud af Byen til et ganske eensomt Sted Men det var tvertimod Lises Mening. Fredriksberg-Have, Sommer-Theatret paa Vesterbro var hendes Ønskers Maal, og da jeg bestemt afslog at følge hende til et af disse Steder, blev hun saa vred, som jeg aldrig havde seet hende, græd høit, og hulkede, rev sit Tøi af sig, svoer med en drøi Eed, at hun ikke gik af Stedet i Dag, sagde, at jeg skammede mig ved hende, at jeg havde gjort hende ulykkelig, og mere Saadant.

Jeg gik taus afveien for Stormen. Til et saadant Uveir havde jeg ikke før været Vidne, skjøndt jeg vel anede, at noget Sligt undertiden brød løs; thi den nette unge Tjenestepige, jeg havde antaget til hende, fik i den første Maaned sin Afsked; tre eller fire andre havde siden den samme Skjæbne; og i lange Mellemrum, naar hun slet ingen Pige 29 havde, kom den før omtalte Rendekjerling, hvis Navn var *Marthe*, og forrettede dennes Tjeneste. Fortredelig herover, yttrede jeg engang min Forundring over, at hun, som selv havde været i en saadan Stilling, kunde være saa streng mod sine Piger, men da svarede hun mig: »Skal jeg nu faae det paa min Tallerken, at jeg har været en Tjenestepige?«

Om Aftenen paa denne uheldige Dag kom jeg imidlertid igjen til Lise; men da fandt jeg hende

sengeliggende. Den mig forhadte Marthe gik med min stakkels Dreng paa Armen. Han kjendte mig, rakte sine smaa Arme ud efter mig, og for første Gang følte jeg ret levende, hvilken Trøst dette lille Væsen kunde være mig. - Næste Aften var Lise elskværdigere end hun længe havde været. Hun saae nydelig ud, klædt i sin simple daglige Dragt Hun havde mod al Sædvane ryddet op i Stuen, dækket Theebordet, og syntes ved Mildhed og Kjærlighed at ville erstatte mig den forrige Dags Ubehageligheder, hvilke jeg ogsaa aldeles forglemte for Øieblikket, men desværre ikke saaledes, at det bitre Indtryk jo blev tilbage, som en Braad der plagede mig.

Jeg overlagde nu, hvorledes jeg skulde forskaffe Lise et Selskab, der i mit Sted kunde tage Deel i hendes smaa Fornøielser. Mit Valg faldt paa min Vertindes Datter, en anstændig, stille Pige, som det lykkedes mig at bringe i Bekjendtskab med hende. Men denne Glæde varede kun kort. Lise kaldte denne stakkels Pige en Snærpe, en Spidslærke; og de skiltes snart ad, som Uvenner. Hvor ugjerne jeg end saae det, maatte jeg dog nu finde mig i, at hun besøgte sine gamle Bekjendte, og gik ud i deres Selskab. Mellem disse var der imidlertid Folk af saa slet en Tone, at det engang hændte sig, da jeg en Aften længe havde siddet i hendes Værelse og ventet hende med Urolighed, at hun kom hjem med Barnet paa Armen, ganske bleg og forstyrret, med en haltende Fod og sønderrevne Klæder, hvorefter hun paa mine Spørgsmaal fortalte mig, at hun havde været i Besøg hos en Øltapper, hvis Kone var hendes Veninde; der var kommet Gjæster, og var opstaaet Slagsmaal, og da hun i denne Tumult vilde flygte med Barnet, var hun bleven traadt paa Foden, og havde faaet sine Klæder revne itu. Paa mine Bebreidelser i denne Anledning svarede hun imidlertid fromt og ydmygt: »Men du min Gud! skal jeg da aldrig have nogen Fornøielse? Jeg er ikke god nok til at gaae med Dig, og Du siger, jeg er for god til at gaae til de Andre. Skal jeg da altid 30 sidde allene?« - Ved denne og lignende Ytringer, der maatte røre Enhver, ved sin Skjønhed og en vis naturlig Mildhed lykkedes det stedse denne stakkels Pige at afvæbne min Misfornøielse, og oplive en Gnist af den gamle Kjærlighed. - Jeg følte det skjærende Misforhold imellem os, det Forkeerte i vor Forbindelse, og sagde til mig selv: »Jeg har gjort en dum Streg, det er vist; men jeg vil bære Følgerne som en Mand.«

Sandheden er altid beroligende. Da jeg først ret klart indsaae det Ulykkelige i mine Forhold, bar jeg dem med større Taalmodighed, og fandt lettere paa Midler til at gjøre Byrden mindre trykkende, baade for mig selv og hende, der ogsaa bar sin Deel af den. - Det var mig af høieste Vigtighed, ikke selv aldeles at gaae tilbage i intellectuel Henseende. Jeg blev derfor Medlem af et Selskab, hvor man især beskæftigede sig med Læsning. Her tilbragte jeg de Timer af Dagen, som jeg havde tilovers fra mine Forretninger. Mine gamle Bekjendte søgte jeg ikke; men i det omtalte Selskab og med en og anden af mine unge Manuducender nød jeg ofte en dannet Samtales Behagelighed En fortrolig Ven var jeg ikke saa lykkelig at besidde. Vilhelm S. saae jeg aldrig. Han gik sine egne Veie, og jeg for min Deel snarere undveg end søgte ham, af Frygt for de Spørgsmaal og Bemærkninger, jeg ventede mig af ham. Hver Aften tilbragte jeg hos Lise. Al Illusion var forsvunden af dette Forhold; men Vane, Erindring og enkelte Glimt af Ungdoms Kjærlighed oppustede dog endnu undertiden den næsten udgaaede Ild. Saaledes vare tre Aar forløbne. Min lille Søn, som jeg havde givet min Onkels Navn, og kaldet *Fredrik*, var imidlertid opvoxet til et ualmindelig deiligt og elskværdigt Barn, der allerede viiste en for en tre Aars Dreng usædvanlig Lyst og Nemme til at lære. Her havde min gode Skjæbne givet mig en Trøst og en Erstatning, hvorom jeg aldrig havde gjort mig nogen Forestilling. Naar jeg kom om Aftenen, stod han allerede længe i Vinduet, for at see efter mig, om det end var bælmørkt. Han fløj mig imøde, slyngede sine Arme om min Hals, bedækkede mit Ansigt med sine Kysse, og saae mig ind i Oinene med sit klare uskyldige Blik I hele Timer kunde jeg more mig med ham allene. Jeg lærte ham Bogstaver, samt Viser og Melodier, hvilke han strax sang efter mig, fortalte ham Historier, bragte ham Billeder, og kort sagt, dette Barn var det lyse Punct i min Tilværelse.

31

Min økonomiske Forfatning havde hidtil været taalelig, og vilde have været langt bedre, dersom Lise havde været ordentlig, paapasselig, og ikke saa godt som underholdt den omtalte Rendekjerling og et Par andre af samme Slags, der bestandig havde sin Gang hos hende. Til visse Tider fortjente jeg endeel, til andre derimod ikke tilstrækkeligt. I dette sidste Tilfælde hjalp jeg mig endnu bestandig med det, jeg endnu havde tilbage af min Onkels sidste Foræring. Men denne Capital var nu næsten forsvunden, en Omstændighed der var saameget mere beklagelig, som Lise saae en ny Nedkomst imøde. Hun fødte atter en Søn, men befandt sig langt slettere end første Gang, og var længe meget syg. Jeg gjorde alt hvad der stod i min Magt for at lindre hendes Tilstand, og udtømte i denne sørgelige Tid mine sidste Ressourcer. Hun kom sig endelig noget, men hendes Helbred som hendes Skjønhed tog af Dag for Dag, saavel som vor tarvelige Velstand Fra dette Tidspunct af blev min Fatning sat paa haarde Prøver. Lise kjendte ikke mere den ringeste Selvbeherskelse; hendes grændseløse Utaalmodighed i legemlige Lidelser, hendes Hæftighed, hendes overdrevne Fortvivlelse ved det mindste Savn, den overordentlige Mangel paa Reenlighed og Orden med hendes egen Person og alt hvad der omgav hende, gjorde hendes Hjem saa modbydeligt, at kun Medlidenhed med hende og Kjærlighed til mine stakkels Børn kunde bevæge mig til at tilbringe alle mine Aftener paa et saa uhyggeligt Sted De Værelser, hun hidtil havde beboet, vare blevne hende opsagte, og jeg havde været heldig nok til at træffe et andet ret behageligt Logis, der havde den Fordeel for hende og Børnene, at være paa et frit og soelklart Sted, men i en Udkant af Christianshavn. Den Aften jeg førte hende herud, var saa ubehagelig, som muligt; thi uagtet hun selv havde seet disse Værelser, og været enig med mig i at vælge dem, var hun saa fortvivlet over den Stilhed og Eensomhed, som hun her mødte, at hun græd, overøste mig med Bebreidelser, og endte

med at blive syg.

Det vilde være et ligesaa vidtløftigt, som utaknemmeligt Arbeide, om jeg vilde forsøge paa at beskrive al den Kummer, al den Anstrengelse, hvormed jeg kæmpede i tre lange Aar. Jeg arbejdede ufortrøden jeg nægtede mig for min egen Person ethvert nok saa uskyldigt Ønske, der kunde formindske den Indtægt, hvormed jeg skulde ernære den Familie, i hvis Skjød kun de værste Scener ventede mig.

32

Mine Børn, især den lille Fredrik, var min eneste Glæde og Opmuntring. Disse Uskyldige, Pligt og Skaansel vare nu de eneste Baand der bandt mig til deres Moder.

Det var paa sjette Aar siden jeg forlod min Onkels Huus, da jeg en smuk Aften først i August vilde gaae min daglige Gang ud til Christianshavn, og tog Veien over Langebro. Den milde, varme Aften, den kjølige Luftning fra Søen, det stille Hav, belyst af den nedgaaende Sol, det muntre Syn af de mange Baade, som med hvide Seil og raske Søfolk i røde uldne Trøier giede hen ad den stille, blaae Vandflade, virkede opmuntrende paa mit af Bekymring som oftest sløvede Sind. En glad Anelse ligesom hviskede til mig i den friske Søvind Med Eet bemærkede jeg noget foran mig et Selskab af tre Personer: en velklædt Herre, der førte en, som det syntes, aldrende, tættilsløret Dame, og ved Siden af denne et ungt Fruentimmer, hvis Figur og Klædedragt tildrog sig min Opmærksomhed Der var Noget i hendes Skabning der var ualmindeligt og erindrede om de Former, vi beundre hos Antikerne; hendes Kjole var saa skinnende hvid, at den syntes at lyse med en egen fra den selv udgaaende Glands. Hun bar over den et kostbart, broget Shawl, som hun, da Veiret var varmt, havde ladet falde ned over den ene Skulder, saa det dannede som et Gevant, og viiste saaledes den ene Side af en sneehvid Hals, som forhøiedes af en lille sort Haarlok, der stjal sig frem under den simple, kun med et grønt Baand prydede Straahat Det var saalænge siden at nogen qvindelig Skabning havde interesseret mig i mindste Maade, at jeg maatte lee af mig selv, over den Følelse, hvormed jeg fulgte denne Ubekjendtes Spoer. - Ved Enden af Broen mødte det forudilende Selskab et Optrin der standsede baade det og mig: En Arbeidsmand sad paa et Stykke Tømmer nær ved Broen, og saae ned paa Jorden, som om han søgte mellem Stenene, idet han vendte Ryggen til en halvvoxen Dreng, der med lydelig Graad omfavnede en hvid Puddelhund, som bar et Stykke Toug om Halsen, og havde, som det syntes, været ude at svømme, da Vandet strømmeviis flød ned ad den. Drengen henvendte sig til den omtalte Mand og sagde hulkende: »O! Fader! vær dog barmhjertig! Du seer, Vorherre vil spare *Caro's* Liv.« - »Sludder har vi nok af,« svarede Manden tørt. Den ældre Dame vendte sig til Drengen, og spurgte om Grunden til hans Sorg; og han fortalte nu, at hans Fader, som der sad, havde kastet Hunden ud, med en Steen om Halsen, for at drukne den, men at Stenen var løsnet ved 33

Hundens Fald i Vandet, saa den var svømmet iland, og havde strax søgt hen til Drengen, der elskede den høit. »Men nu,« tilføiede han grædende, »vil Fader binde en anden Steen om dens Hals, og kaste den ud igjen.« - Manden nærmede sig, med sin Hue i Haanden, og sagde: »De gode Madammer skal ikke bryde sig om hvad den dumme Dreng vaaser for dem. Det er min egen Hund; det gjør mig selv ondt at drukne ham, men han maa daran.« - »Hvorfor det?« spurgte den fremmede Herre. »Herre Jesus!« svarede Manden: »Er det Tider til at holde Hunde? Min stakkels Kone ligger syg, og Knægten, der staaer, gaaer paa Arbeide. Imidlertid er Bæstet gaaet ud i Kjøkkenet, og har spiist vor fattige Middagsmad Kan vi have Raad til at sulte, for at føde en Hund?« - Drengen udbrød hulkende: »Den stakkels *Caro* havde ikke faaet Mad hverken igaar eller idag.« - Nu vendte den unge Dame sig til Manden, og sagde med en Stemme, hvis Sølvklang usigelig behagede mig: »Hvad vil De have for Hunden? Jeg vil gjerne købe den.« - »Aa Gud bevares, lille Jomfrue!« svarede han: »Hun maa have den for slet intet.« - »Nei!« sagde hun, »jeg vil give en Rigsdaler for den, men saa er den min, og ingen maa gjøre den Fortred.« - Derpaa tog hun en lille rød Tegnebog frem af sit sammenviklede Lommetærklæde, og rakte den omtalte Kjøbesum til Manden, der var meget taknemmelig. Derpaa sagde hun til Drengen: »Tag nu Hunden hjem med Dig, jeg sætter den i Kost hos Dig. Kom med den til mig hver Løverdag, saa vil jeg betale Dig Kostpenge for den.« - Hun nævnede nu sin Adresse. Det var en Gaard i Nærheden af min Onkels. Drengen overøste hende med Taksigelser, og den Gamle mumlede i Skjægget: »Saadant et Umælende har bedre Lykke end en Anden.« - Under denne lille Scene stod jeg som fastnaglet et Par Skridt bag det omtalte Selskab, hvoraf Alle vendte mig Ryggen. - Med Eet dreiede den unge Dame sig om, som for at kaste endnu et Blik over Havet. O hvilket ubeskrivelig elskværdigt Physiognomie! Hvilke Øine, hvis dunkle Glands paa eengang funkede som Stjerner, og lyste af en forunderlig Mildhed! - Hun stod lidt stille, og saae ud over Broen, saa jeg fik Tid til at betragte hende. Hendes overordentlige Hvidhed, saaledes som man undertiden finder den hos stærk brunette Fruentimmer, forhøiedes af de corallrøde Læber; og den lille Roxelane-Næse klædte godt til det fine ovale Ansigt, og gav noget Piquant til det umiskjendelige Udtryk af Godhed og Fromhed, som hvilede over det Hele. Hun forekom mig saa bekjendt, og dog var jeg vis paa 34 aldrig tilforn at have seet hende. - »Man siger,« sagde jeg til mig selv, »at vor Skytsengel, naar den aabenbarer sig, er os bekjendt, skjøndt vi aldrig med legemlige Øine saae den. Skulde jeg troe den forunderlige, lyksalige Følelse, som i dette Øieblik gennemstrømmer mig, saa maa jeg paa denne Bro, ligesom svævende mellem Himmel og Jord, have mødt min gode Engel, der aabenbarer sig i Trængslens Tid, og byder mig at troe og haabe.« - Alle disse Betragtninger, ja selv den lille Scene med Hunden, optog naturligviis kun et ringe Moment i Tiden. Med Eet faldt min Ubekjendtes Øine paa mig, og hendes liliehvide Ansigt, der hidtil kun oplivedes af et blegt Rosenskjær, blev overtrukket af en høi Purpurrødme. Hun vendte sig til sine Ledsagere, der ogsaa havde staaet og seet ud over Stranden, og sagde

nogle sagte Ord. De dreiede dem begge om til mig. Herren nævnede mit Navn, og strax gjenkjendte jeg Vilhelm S. og Frue W. De traadte hen til mig, og talte til mig som til en gammel Ven, Frue W. endogsaa med en Hjertelighed, som jeg aldrig i fordums Dage havde bemærket hos hende. Hun presenterede mig min skjønne Ubekjendte, og sagde: »Kjender De ikke Deres Cousine *Laura*? Hun gjenkjendte strax Dem.« - Jeg veed hverken hvad jeg svarede eller hvad jeg tænkte. Mit Hjerte slog, saa jeg neppe kunde trække Aanden. - Vi gik. Vilhelm gav Frue W. Armen, og jeg nød den Lykke at gaae bagefter dem, ved *Lauras Side*. I det første Øieblik taledes vi ikke et Ord. Vi traadte ind i den lille Allee, som løber langs med Volden. Under dens smukke skyggefulde Træer fattede jeg mig, og i det jeg vendte mine Øine til det yndige Væsen, der svævede mig saa nær, vovede jeg at indlede en Samtale. »Er det muligt!« udbrød jeg: »Det er min lille Cousine *Laura*, som jeg her seer for mig? - Og jeg er saa lykkelig at De gjenkjender mig? - Med en vis Undseelse tænkte jeg i dette Øieblik paa min luslidte Kjole, paa mit af Sorger og mangt et Savn afblegede Udseende. - Jeg tilføiede med sagte Stemme: »Det er saa længe siden vi saaes!« - »Ja,« svarede hun, »næste Nytaarsdag bliver det sex Aar, siden De sidste Gang besøgte os, men den Aften er mig saa levende, som det var igaar. Jeg tænkte ikke, at De saa snart var reist saa langt bort.« - Jeg vidste ikke hvad jeg skulde svare. - *Reist bort?* Var det Delicatesse af hende at bruge en saadan Vending, eller havde min Onkel saaledes besmykket vort Venskabsbrud? - *Laura* vedblev at tale til mig i saa trøstelige Udtryk, med saa sød en Stemme, saa huldsalige Øiekast, at det forekom mig, som om en aandelig Balsam flød gennem mit hele 35 Væsen. Jeg fik endogsaa Mod til at spørge til min Onkels Befindende. »Ak!« svarede hun: »min stakkels Fader er vist bleven meget ældre, siden De saae ham. Jeg troer at Deres Nærværelse var nødvendig til hans Tilfredshed.« - »O Gud!« udbrød jeg: »De glæder og bedrøver mig usigelig. Men hvor skulde dog min Onkel kunne savne mig, da han har Dem?« - »Jeg forsikkrer Dem,« sagde hun alvorlig: »Hans Datter har neppe kunnet erstatte ham Tabet af hans Søn.« - Vi vare nu ved Hjørnet af Gaden. - Jeg vaagnede som af en Drøm, og bød *Laura* og hendes Ledsagere Farvel. De gjorde Mine til at gaae op paa Christianshavns Vold Men i det Frue W. sagde mig Farvel, spurgte hun mig om min Adresse, og tilføiede forbindtligt: »Man slipper ikke saa ganske ustraffet fra at være kommen hjem til sit Fædreland og have opholdt sig der incognito for sin Familie.« -

Jeg blev staaende ved Hjørnet, og saae dem gaae op paa Volden. Vilhelm hjalp *Laura* hendes Shawl om. Han bøiede sig til hende, og talte med hende, medens de gik. En Følelse af Skinsyge greb mig. »Ak!« sukkede jeg: »Der gaaer han ved *hendes Side*, som var bestemt til at vandre gennem Livet ved *min!* Jeg Ulyksalige! jeg Daare! jeg stod ved Himlens Porte, og lukkede dem selv for mig! Ofte har jeg sagt til mig selv, at jeg haardt havde bødet for min Ungdoms Daarskab. Nei, den Straf var ringe imod den, jeg i dette Øieblik maa udstaae, ved på den ene Side at see mit tabte Paradiis, og paa den anden den Afgrund, hvori jeg har styrtet mig.« - Jeg rev mig løs, og gik hen mod Lises Bolig, idet jeg bestandig gav min Smerte Luft i fortvivlede Klager for mig selv. »Hvor fornedret føler jeg mig i dette Forhold, hvori Letsindighed og lav Sandselighed have styrtet mig! Forbandet være den ulyksalige Time, der første Gang førte mig til det hemmelige Stævnemøde i Nyhavn!« - Ligesom jeg sagte udtalte disse Ord, kom min Fredrik ud paa Gaden, og løb mig med Glæde imøde. Jeg løftede ham op, og kyssede ham med usigelig Kjærlighed og Veemod. »Gud tilgive mig min Fortvivlelse!« sagde jeg sagte: »Du være takket for dette Barn!« - Hans yngste Broder, min lille *Johannes*, kom ogsaa nu ud af Gadedøren, for at møde mig. Med ham paa Armen og min Fredrik ved Haanden, gik jeg ind i Huset. Jeg brast i Graad, og maatte staae lidt paa Trappen, og fatte mig, inden jeg var istand til at gaae ind til Lise.

Den næste Dag og mange følgende Dage havde jeg den hæftigste Lyst til at besøge Vilhelm S., for at tale om *Laura*. Jeg var ofte ganske 36 nær ved hans Logis; men mit bedre Jeg hviskede da til mig: »Vend om! - hvad vil Du der? Hvad maa han tænke? Og hvorfor vil Du trykke Pilen dybere i dit Hjerte?« - Undertiden tænkte jeg: »Det er dog en ubeskrivelig Lykke at elske saaledes som jeg elsker hende. Allene denne Følelse hæver mig jo i mangt et Øieblik over alle jordiske Sorger. Seer jeg hende ikke hver Nat i Drømme? Hvad vil jeg mere?« - Det Værste var at jeg ogsaa om Dagen gik som i Drømme, at mine Informationer bleve mig et utaaaleligt tungt Arbeide; at jeg endog var adspredt ved min kjæreste Beskjæftigelse, den at undervise min Fredrik, saa at han ofte med den Selvtfredshed, hvormed Børn gjerne irettesætte de Ældre, sagde til mig: »Fader Du er slet ikke opmærksom.«

En Morgen, da jeg sad ene paa mit Værelse, blev jeg overrasket ved et Besøg af Vilhelm S. Han kom, sagde han, som en Ambassadeur fra Frue W. og *Laura*, for at bede mig besøge dem i Aften. Med en Blanding af Glæde og Forlegenhed stammede jeg: »Men hvor kan jeg? - - Hvad vil min Onkel sige? - - Hvor kan det passe sig?« - »Ja,« svarede han, »det har jeg ogsaa sagt, men naar Fruentimmer engang have faaet et Indfald, saa kan ingen Djævel bringe dem fra det. Din Cousine er en elskværdig Sværmerke. Siden hun saae Dig igjen forleden, er hendes lille Hoved opfyldt af de sentimentale Ideer, som altid spørge deri. Hun siger, at det forekommer hende som om hun havde indtaget en Plads i sin Faders Hjerte, hvilken kun halvt tilhørte hende; at Du er hende en kjær, en dyrebar Broder; hun maa forlige Dig med Din Onkel, for hans egen Roligheds Skyld, thi han har vist Uret imod Dig; et Ansigt, saa ædelt som Dit, kan ikke skjule en utaknemmelig Sjæl; og meget Mere af samme Skuffe.« - Vilhelm sagde alt dette med en fortredelig Tone og Mine. - Jeg følte mig i den tredie Himmel. - Dog opstode mange Betænkeligheder hos mig. »Veed *Laura*,« spurgte jeg, »den Grund, hvorfor hendes Fader har forstødt mig?« - »Nei!« svarede han: »Din Onkel, der aldrig taler om hvad der gjør ham ondt at tænke paa, har foregivet, at Du mod hans Villie var gaaet til Søes, for at gjøre en Reise langt ud i Verden, og at han derfor - for at bruge hans egne Ord - lod Dig seile Din egen

Sø. Laura har flere Gange spurgt om Efterretning fra Dig, indtil hun endelig mærkede, det var en Materie, som hendes Fader ikke vilde indlade sig i. « - »Hvor er det muligt,« udbrød jeg, »at intet Rygte om hvad der er skeet har naaet hendes Øre? Og endnu mere at Frue W. skulde være i 37 samme Vildfarelse?« - »Det er dog saa!« svarede han: »Den hele Historie er kun lidt bekjendt, især i Frue W's Cirkel, hvor Du neppe blev seet, før Du strax forsvandt. Desuden er Frue W's Huus blevet meget stille i de senere Aar. Hendes ældste Søn er gift, og boer ikke mere hos hende; den yngste, som er Søofficier, reiser, og kommer hjem, og reiser igjen i sit Kald Hun boer nu med Laura faa Huse fra Din Onkel. De fleste Aftener komme der nogle faa af de gamle Venner. Jeg har ogsaa faaet min Gang der. Din Onkel er en daglig Gjæst.« - »Men,« afbrød jeg ham, »hvad vil han sige, naar han træffer mig der?« - »Jeg har netop i Commission fra Damerne,« sagde han, »at lade Dig vide, at iaften og hver Onsdag Aften er han der ikke, formedelst nogle Forretninger eller jeg veed ikke hvad. Frue W. sagde, at hun og Laura vilde tale med Dig. Jeg kunde ikke nægte at gaae Deres Ærinde.« - Med bankende Hjerter lovede jeg at komme. - Vilhelm forekom mig saa usædvanlig alvorlig. - »Er Du altid saaledes,« sagde jeg, »saa er Du meget forandret, siden forrige Tider.« - »Ikke saa forandret, som Du,« svarede han: »Jeg har ikke sat mit gode Humeur overstyr; men man er ikke af Stok og Steen; der gives Ting, som nok kan gjøre En lidt betænkelig.« -

I den bedste Stads, jeg kunde skraabe sammen af min fattige Garderobe, med det omhyggeligste Toilette, jeg i mange Aar havde gjort, vandrede jeg om Aftenen til Frue W's Huus, og nærmede mig undseelig og glædedrukken denne Dames Hjem, der for sex Aar siden var en Gjenstand for min Afsky. Nu følte jeg mig der som i Elysium. Laura og hendes Tante behandlede mig med Fiinhed, og viiste mig en Fortrolighed, som om vi havde været gamle Venner. Det var, ligesom de havde en Uret imod mig, som de vilde gjøre god igjen. Frue W. talte uforbeholdent, men med største Delicatesse, om mit Forhold til min Onkel. »Jeg veed vist,« sagde hun, »at ingen kunde vise min Svoger en større Velgjerning, end ved at føre Dem tilbage til ham. Tillad en gammel Kone at tale moderlig frit til Dem: De havde Uret i at reise fra ham imod hans Villie« »Ak Tante!« afbrød Laura: »jeg er vis paa, at der ogsaa var Uret fra min Faders Side.« - »Det være som det vil,« sagde Tanten: »hvad der engang er skeet, kan ikke gjøres ugjort. Men siig os blot, kjære Fætter, hvad Midler mener De selv, at vi kan anvende for at bringe en Forsoning tilveie? Hvad tør vi sige Deres Onkel fra Dem?« - »O min bedste Tante! siig ham, at jeg bønfalder om hans Tilgivelse, at jeg haardt har bødet for min 38 Ungdoms Daarlighed, og føler Værdien af hvad den har berøvet mig.« - »Er der intet,« sagde Frue W., »som jeg kan fortælle ham om Dem?« »Intet,« svarede jeg, »som er værdt at høre: en Lidelses- og Bodshistorie.« - »Maa jeg sige ham,« gjentog hun, »at De for Fremtiden vil rette Dem efter hans Ønsker?« - Jeg slog mine Øine til Jorden. »Han vil intet ønske,« svarede jeg sagte, »der kunde stride mod min Overbeviisning og Samvittighed.« - Frue W. og Laura saae paa mig, og taug begge. »Nu,« sagde Fruen: »Vi ville ikke overile os, men benytte hvert gunstigt Øieblik. Jeg haaber, at Alting snart skal faae et godt Udfald« - Hele denne lykkelige Aften vare vi ganske ene, og det Samme var Tilfældet paa alle de følgende, som jeg tilbragte der i Huset. Damerne aftalte med mig, at jeg hver Onsdag paa samme Time skulde besøge dem.

Disse Onsdags-Aftener bleve nu den Sundhedsbrønd, hvoraf jeg i flere Uger øste Kraft og Glæde for de øvrige sex Dage i Ugen. Jeg fik nyt Liv og Mod til at bære min Modgang og udrette mit Arbeide. Allerede om Tirsdagen var jeg let som en Fugl ved Tanken om at den næste Dag var Onsdag. Heller aldrig blev min glade Forventning skuffet; thi Laura og hendes Tante vare begge saa frie for Luner, saa livlige, at intet Skjønt eller Godt nogensinde fandt dem fraværende eller forstemte. Var der ogsaa undertiden et tungsindigt Sløer over deres Samtale, saa blev den derved kun alvorlig, men aldrig mat eller fortredelig. Laura var af Naturen overmaade munter. Hendes uskyldige og stedse gratiøse Overgivenhed var saa meget mere fortryllende, som der i hele hendes Væsen tillige var et sødt Sværmeri og en hos hendes Kjønn sjelden Enthusiasme for alle de høiere Ideer, som besjæle Menneskeheden. Desuden var der i hendes Omgang noget saa Mildt, saa Velgjørende, saa Beroligende, Noget som Ingen kan forestille sig, der ikke selv har følt den Fred, som et saadant qvindeligt Væsen formaaer at bringe i en menneskelig Sjæl. - En Aften talte vi om den første Gang vi saae hinanden. Jeg forundrede mig og skammede mig i Stilhed over de Følelser, som beherskede mig ved dette vort første Møde. Laura sagde da: »Det var Juleaften; den skulde den Gang ikke helligholdes, saaledes som ellers, thi min Moder var nylig død, og jeg var ogsaa bedrøvet, og havde grædt meget samme Morgen. Min Fader kom om Formiddagen, gav mig nogle smaa Foræringer, og sagde: Jeg skal iaften bringe Dig min Julius; modtag ham som en kjær Broder. - Jeg gjorde mig den Forestilling, at denne Julius, om 39 hvem min Fader tilforn havde talt, var en Dreng paa min Alder. Jeg var hidtil ganske Barn, og glædede mig til en Legekammerat. - Da jeg nu saae en voxen Herre staae for mig, blev jeg saa undseelig, at jeg ikke turde sige et Ord til Dem. Dog syntes mig, jeg var stolt af at have Dem til Broder. Til Nytaar havde jeg forfærdiget nogle smaa Nytaarsgaver til min Fader og Tante; jeg brodeerte nu ogsaa i Hast en lille Portefeuille til Dem. Men den var ikke smuk, og da De om Aftenen kom til os, kom jeg Dem imøde med den i Haanden; men idet De saae paa mig, overfaldt der mig en saadan Forvirring, at jeg ikke turde overlevere Dem min ringe Gave, men beholdt den stiltiende. Siden da vi ikke saae Dem mere, fortrød jeg inderligt at jeg ikke havde givet Dem denne lille Erindring om mig. Jeg glemte den i mange Aar, indtil jeg tilsidst tog den selv i Brug. Større Ære var den i Sandhed heller ikke værd. Jeg kan endnu vise Dem den; Deres Navn staaer i den.« Med disse Ord fremtog hun den lille røde Portefeuille, som jeg hiin Aften paa Broen havde seet i hendes Hænder. Med en Begjærlighed, som om Verdens Herlighed indsluttedes i den, bønfaldt jeg Laura om at skjænke mig den, thi ogsaa denne, tænkte jeg, var bestemt for mig, ligesom hun selv, og min Ukjærlighed har forskjærtset den som hende. Med den hende egne, simple Forbindtlighed svarede hun: »Meget gjerne! Dersom en saa ringe

Ting som denne kan være Dem behagelig, er den til Deres Tjeneste.« - Hun udtog nogle faa Smaating af den, og rakte mig den. Jeg vovede for første Gang at kysse hendes Haand, og da jeg kom hjem, blev jeg siddende og betragtede min Portefeuille, som en Gjerrig beskuer sin Rigdom. Ved at gjennemsøge dens smaa Gjemmer, fandt jeg et lille Stykke Papiir, der lod til at være et Mønster, klippet ud af Noget hvorpaa der var skrevet nogle Tal, nogle faa usammenhængende Ord og Navnet »*Laura*,« hendes Navn, vistnok skrevet med hendes egen Haand! - Jeg vil ikke beskrive det Afguderijeg drev med disse Skatte. Det ungdommelige Sværmeri, som jeg ganske overgav mig til, lærte mig tilfulde, at jeg aldrig havde elsket, aldrig mere kunde elske, som jeg elskede denne engang forsmaaede Pige.

Allerede i October havde nu et pludseligt koldt og haardt Veir afløst en usædvanlig varm Sommer. Jeg havde lagt Mærke til, at mine smaa Dreng endnu bare deres tynde Sommerklæder, og havde flere Gange leveret Lise nogle Penge til at anskaffe dem noget af det nødvendigste Vintertøi. Da jeg en Aften, som sædvanlig, kom ud til dem, 40 fandt jeg dem begge meget forkjølede. Min Fredrik gik med tynde forrevne Strømper i Skoe, der neppe fortjente dette Navn. Paa mine Erindringer i denne Henseende, svarede Lise: »Aa Kjellingeri! Det er ikke værdt at vænne dem saa flint De kan jo blive inde i den varme Stue, men Fredrik, han render ud og ind, den lede Dreng! Der er ikke Raad til at give de Unger Klæder, for den usle Smule, jeg faaer af Dig!« - I denne Tone talte Lise nu altid til mig. Hendes fordums Omsorg for Børnene var ogsaa ganske aftagen; især syntes det, som om hendes Kjærlighed til den lille Fredrik var aldeles gaaet over fra ham til den yngre Broder. Min lille Yndling leed ofte Uret Det forekom mig, som hans naturlige Munterhed tog af. Dette var en af mine bittreste. Sorger. Det var midt i Maaneden. Min Kasse var i en meget slet Tilstand, og kunde i de første fjorten Dage ingen Tilvæxt vente. Jeg maatte altsaa mod min Villie optage en Maaned forud i en Skole hvori jeg var Lærer, og ilede næste Formiddag ud til Lise, for at overgive det Meeste af denne vistnok ikke betydelige Sum i hendes Hænder, paa det Børnene endnu samme Dag kunde faae den nødvendigste Bedækning mod den kolde Aarstid. Da jeg nu samme Aften kom igjen, studsede jeg ikke lidet ved det Syn, som Værelset frembød Ved Bordet sad Marthe og sov. Ved Siden af hende stod et Lys i en smudsig sort Flaske, og brændte med en lang Tane. Ved dets døsiges Skin saae hendes modbydelige Ansigt ganske ud som det fordreiede Physiognomie af en Hex. Værelset var ganske koldt og næsten mørkt Jeg hørte nu en sagte Stemme, som hviskede: »Fader! Fader!« - og see! i en Krog paa Gulvet sad mine to stakkels Børn, tæt klyngede til hinanden, som smaa Fugle i Reden, skjælvende af Kulde og forgrædte. - Fredrik holdt den lille Broders Fødder i sit Skjød, og havde bedækket dem med sin Kjole, som han havde foldet over dem, og derved mere blottet sine egne slet bedækkede Been. »Kom hen til os, Fader!« sagde han: »Jeg sidder her og varmer den stakkels Johannes, saa godt jeg kan.« Med blødende Hjerter fløi jeg hen til dem. Nu vaagnede Marthe, og rokkede hen til os. »Madamen er gaaet paa Comedie,« sagde hun, »med Styrmands-Enken herinde. Hun havde faaet to Billetter af Capitainen, som holder hende, som De nok veed, og saa bad hun Deres Madame med sig.« - Denne Styrmands-Enke var et Fruentimmer, som boede i Huset, og med hvem Lise havde stiftet Venskab. Det var en Person af tvetydige Sæder, sladderagtig og paatrængende, men huuslig, ordentlig og tjenstagtig, saa hendes Omgang med Lise, 41 saaledes som Omstændighederne nu engang vare, forekom mig altid meget taaleligere end Marthes og de andre Veninders. - Jeg befalede Marthe at gjøre Ild paa Skorstenen, koge Vand og lægge i Kakkellovnen, hvorpaa jeg ilede til den nærmeste Urtebod, købte Thee og Sukker, fik et andet Sted noget Brød, skyndte mig hjem til mine Smaa, tog dem hver paa sit Knæ, varmede deres smaa Fødder i mit Skjød, lavede varm Thee til dem, og vederqvægede dem, saa godt jeg kunde. Den lille Johannes bragte jeg selv tilsengs. Fredrik befandt sig alt for vel til at ville gaae til Ro. Under disse Omstændigheder oplivedes et Ønske hos mig, om hvilket mine Tanker længe havde dreiet sig. Jeg havde hændelsesviis erfaret, at en agtværdig Præstefamilie i en af Provindserne vilde modtage et Fruentimmer i Kost, for en meget billig Betaling. Inderligen ønskede jeg paa denne Maade at fjerne Lise, og udrykke mig af dette Forhold. Kun vidste jeg ikke, hvorledes jeg uden Haardhed kunde foreslaae hende at skille sig fra Børnene; thi disse vilde jeg for ingen Priis overlade hende; jeg følte hvert Øieblik, at de baade legemligt og aandeligt bleve meer end forsømte hos hende. Jeg beregnede nu hvad jeg ofte havde overtænkt, at jeg med noget Held og med megen Selvfornægtelse kunde bestride de Udgivter, som under en saadan forandret Leveplan gjordes nødvendige.

I disse Tanker blev jeg overrasket af Lise, der kom farende ind, og raabte: »Her er jo en heel Opdækning! Du behøvede slet ikke at tage Dig det saa nær for Børnene. Marthe havde skaaret Mad til dem, og der var ingen Ting iveien. Men nu skal det vel være, som der var skeet en heel Ulykke, fordi jeg engang har havt en Smule Fornøielse.« - Ganske koldblodig svarede jeg hende, at jeg undte hende al mulig Fornøielse, men erindrede kun om at Lægen havde forbudt hende at gaae ud i Natteluften, at hun maatte vogte sig for Afvexling af Temperatur, og at det stormede stærkt iaften. Jeg bad hende drikke noget varm Thee. Hun stødte til Koppen, som jeg bød hende, tog et Stykke Sukker i Munden, satte Tuden af Theepotten for Læberne, og drak saaledes med Begjærighed. Jeg spurgte nu om Børnenes Vintertøi, hvortil jeg havde bragt Penge. »Det har da ikke en saa forbandet Hast,« svarede hun: »de maae vente et Par Dage. Lidt af Pengene har jeg brugt til Baand og Handsker. Jeg kunde da ikke gaae paa Comedie, som et Bæst; og nogle har jeg laant Madamen herinde.« - Nu kunde jeg ikke tvinge min billige Misfornøielse, og bebreidede hende den ringe Kjærlighed for hendes egne Børn. Men o Himmel!

hvilket Raseri greb hende ved mine vel alvorlige men høist moderate Bebreidelser! Som en Furie fløi hun hen imod mig. - »Det klæder Dig godt at komme saadan til mig!« skreg hun: »Du slette Menneske, som har gjort mig ulykkelig i Tid og Evighed! Jeg kunde været en lykkelig og ærlig Kone. Jeg har i denne Aften seet Hans Christens Madame. Den Kjerling straalte i Silkepels, og gaaer paa Comedie engang om Ugen. Hans Christen er Mester, og staaer sig godt; ham kunde jeg have faaet, istedet for Dig, Du fornemme Prakker, som lokkede mig med søde Ord, og ikke skaffede mig andet end Elendighed. Jeg har sat min Helbred til for dine Ungers Skyld, og nu skal det hedde, at jeg ikke er Moder for dem.« - Saaledes gik det fort, med mange Tilsætninger af Eder og Skjældsord. Min Fredrik græd, og skjulte sit Ansigt i min Barm. - »Hold op, Lise!« sagde jeg alvorlig: »Det er nok! Jeg har vist nok Uret imod Dig, men jeg selv har opoffret Dig mere, end Du havde at offere mig.« - »Ja,« skreg hun: »Gid Satan havde Dine Opoffrelser! gid Du var gift med Fandens Oldemoder, og sørgede for mig og Børnene, som Du burde, saadan som Capitainen sørger for Madamen herinde! Han er en gift Mand, men det kommer Ingen ved. Hun kan sige, hun er lykkelig!« - Medens Lise vedblev saaledes i en uophørlig Strøm af Ord, som ved deres Hurtighed og det Skrig og den Graad, hvormed de bleve fremførte, vare færdige at qvæle hende, var hun frygtelig at see paa. Hun havde taget sin Pels af. Hun stod foran mig med blottet Bryst og Arme. De magre lange Arme med de store røde knyttede Hænder fægtede omkring i Luften; hendes Øine stode stivt i Hovedet; hendes Ansigt var blegt med dunkelrøde Striber, som løb ned ad den magre Hals, hvori Aarerne stode spændte og mørke. - Jeg reiste mig, bar min Fredrik ind i næste Kammer, og lagde ham paa hans lille Seng. Han kastede sig paa sit Ansigt, og græd af Angst. Jeg var bestemt paa strax at udføre min før omtalte Plan. »Hør, Lise!« sagde jeg saa kold, som muligt: »Det maa være sidste Gang at jeg er Vidne til Scener, som denne. Overlad mig Børnene, og« I dette Øieblik lød en Stemme udenfor Døren, og overdøvede min: En Hund udrød med Eet i den rædsomste Tuden, jeg nogensinde veed at have hørt. Ordene døde paa mine Læber. Den Overtro, man forbinder med disse Dyrs i sig selv afskyelige Hylen, randt mig i Tankerne, mine Øine faldt paa den udtærede, falmende Skikkelse, der, som berørt af Vanvids og Dødens Haand, stod for mig, og det var mig ikke muligt at udføre mit Forsæt. Heller ikke lod 43 Lise mig Tid til nogen videre Tale. - Hun skreg omkaps med det frygtelige Accompagnement udenfor Døren: »Overlade Dig Børnene? Hvad mener Du? Maaskee Du vilde tage mine Børn fra mig, mine Børn, som ere min eneste Glæde? Maaskee Du vilde kaste mig ud paa Gaden, men det skal blive til Løgn!« Hendes Raseri havde nu naaet sin høieste Spidse, jeg lavede mig til at gaae, da i det Samme en hæftig Hoste overfaldt hende, og til min Skræk styrtede Blodet hende ud af Mund og Næse. Jeg fløi hen til hende, bragte hende til en Stol, kaldte den omtalte Naboerske til Hjælp, og løb til en i Nærheden boende Læge. Jeg var saa lykkelig strax at faae ham med mig, og ved hans Bistand standsede snart de farlige Tilfælde. Jeg tilbragte endnu den største Deel af Natten hos den Syge, og først om Morgenen overlod jeg hendes Pleie til den tjenstagtige Veninde, og ilede hjem, for at nyde den Hvile, der som oftest flyer den, der meest trænger til den.

Den næste Dag begyndte jeg, ligesom den foregaaende, med at gjøre Udveie for Penge, og denne Gang paa en for mig ydmygende og ubehagelig Maade. Derpaa kaldte jeg Lises sædvanlige Læge, den tilforn omtalte Broder af Wilhelm S., til hendes Hjælp, besørgede selv, saa godt jeg kunde, Tøiet til Børnene, og med dette og nogle Forfriskninger til den Syge ilede jeg til hende. Hun befandt sig langt bedre, end jeg havde ventet. Lægen var der, og erklærede, at al Fare for denne Gang var overstaet.

Jeg havde den Dag mange Informationer, og kom først i Mørkningen hjem paa mit Værelse. Jeg var saa ilde tilmode, at jeg ikke engang kunde beslutte mig til at gaae ud og spise til Middag. Jeg satte mig i en Krog ved Kakkellovnsilden, og overlod mig til den nedslagne og bittre Stemning, hvori den forrige Aftens og Nats Begivenheder havde sat mit Sind, og som denne Morgens Fortredeligheder ikke havde bidraget til at adsprede. Da bankede det sagte paa min Dør. Misfornøiet derover, raabte jeg et neppe lydeligt »Kom ind!« og ved Ildens dunkle Lys saae jeg en lille krumbøiet, ganske graa Mand, ligesom en Skygge, træde ind, og med et lille Buk sige: »Er der Ingen herinde?« - Denne Stemme vakte mig som af en Drøm. Jeg gjenkjendte min gamle Ven, den ærlige G., og kastede mig i hans Arme, som han udbredte imod mig. Den gode Gamle græd af Glæde, kaldte mig med de ømmeste Navne, og takkede Gud for at have oplevet denne Dag, da det kjæreste af alle Ærinder var ham overdraget: det at 44 bringe mig til min Onkel. »Han befaled mig at hente Dem,« sagde han, »og han var saa god og saa blødhjertet, da han gav mig den Befaling, at Taarerne stode ham i Øinene. Gud velsigne Jomfru Laura! jeg troer dog rigtig, at hun er bedre end andre Fruentimmer. Det er hende, som har udvirket dette. Hun formaaer alting hos sin Fader. Nu lad os gaae, min kjære Julius!« - Jeg lod mig det ikke sige to Gange. Jeg fulgte ham ufortøvet, og den velbekjendte, i saa mange Aar ubetraadte Port aabnede sig igjen for mig.

Min Onkel omfavnede mig taus, betragtede mig alvorligt og sagde: »Ak Julius! Ingen af os To har dandset paa Roser, siden vi saaes. Jeg veed, Du har liidt og baaret Din Skjæbne, som en Mand« Med en Inderlighed, som jeg endnu aldrig havde seet hos ham, taledede han med mig, og sagde: »Vidste Du dog, hvor det letter mit Hjerte at see Dig sidde her hos mig!« Min hele Sjæl smeltede ved hans Godhed, og en fortroligere Tone, end nogensinde tilforn, nærmede os til hinanden. Endelig efter at have omtalt det, ulykkelige Misforhold, der havde adskilt os, sagde han, at han fornyede de Tilbud, han dengang havde gjort mig, og tilføiede: »Jeg vil give Dig det største Beviis paa min Høiagtelse: Jeg vil reent ud sige Dig, at jeg veed, min Laura elsker Dig. Du har allerede for sex Aar siden gjort et saadant Indtryk paa hendes barnlige Hjerte, at i hele dette lange Mellemrum har Intet kunnet fortrænge Dit Billede deraf Du har nu gjort hendes Bekjendtskab; hvorledes

behager hun«Jeg lod ham ikke tale ud, jeg gjorde en Bevægelse, der næsten kastede mig for hans Fødder, jeg trykkede hans Haand til mine Læber, og næsten ude af mig selv udbrød jeg i den første begeistrede Tilstaaelse af min Kjærlighed. Min Onkel syntes næsten at dele min Henrykkelse. Han tog mig med begge Hænder om Hovedet, og kyssede mig. Men derpaa saae han mig alvorlig ind i Øinene, og sagde: »Julius! Du bedrager mig ikke, det veed jeg. Hiint uværdige Forhold, er det aldeles brudt?« - »Som et Kjærligheds-Forhold? Ja!« svarede jeg: »I hele Aar førend hiin Dag, da jeg mødte Laura, har ikke mindste Kjærtegn fundet Sted mellem mig og dette ulykkelige Fruentimmer, hvis Skjæbne jeg mod min Villie har fordærvet.« - »Gud være lovet!« raabte min Onkel: »Du vil da uden Vanskelighed indgaae mit førmtalte Vilkaar, at overlade mig Omsorgen for hende og Dit Barn?« - »Nei,« svarede jeg: »det vil jeg ikke.« - Min Onkel reiste sig hæftig, og gik taus op og ned ad Gulvet - »Hør mig rolig,« vedblev jeg: »hør mig, som en Fader, som 45 en Ven. Gud er mit Vidne at det blotte Syn af dette Fruentimmer er mig en Dolk i Hjertet. Jeg vilde ønske at jeg kunde lægge tusinde Mile imellem os. Men jeg har to Børn, som ere fastgroede til mit Hjerte. Hun er deres Moder - desværre! - Jeg kan ikke for Øieblikket rive dem fra hende, thi hun er syg og elendig. Maaskee ere hendes Dage snart talte. Jeg kan ikke overlade Omsorgen for Noget, der saa aldeles er *mit*, i nogen anden Haand end min egen, - end ikke i Deres, min Fader! - Himlen veed, hvad jeg har lidt for dette Forholds Skyld, Himlen veed, hvor høit jeg elsker Deres Datter. Jeg gav med Glæde mit hele Liv for en eneste Maaned, hvori hun var min. Der er intet, jeg jo med Glæde vilde ofre for hendes Skyld, uden Eet; Eet er der, som er endnu meer end hun: min Overbeviisning, min Samvittighed, min Pligt, og min Kjærlighed til de Børn, for hvilke jeg skal staae Gud og Mennesker til Ansvar. Kunde jeg forlade disse, hvad Sikkerhed skulde jeg da give Dem, som Fader, for Deres Datters Fremtid?« - Min Onkel greb pludselig min Haand, og sagde: »Det er nok, Julius! Følg mig!« - Han tog sin Hat og Kappe og gik ud af Værelset. Jeg gjorde taus det Samme, uvis om hvad jeg skulde tænke. - Vi forlode Huset, og med bankende Hjerter fulgte jeg ham ind i Frue W s Huus. Han stillede mig lige for Laura, og sagde: »Min Datter! Den unge Broder, jeg engang bragte Dig, bringer jeg Dig idag som en Mand. Jeg har opfyldt dit Ønske, og med dobbelt Kjærlighed modtaget ham. Opfyld nu Du mit høieste Ønske, og omfavn ham som Din Brudgom.« - Jeg vil ikke prøve paa at beskrive Lauras eller min egen Overraskelse, saalidet som den yndige Blanding af jomfruelig Skræk og frembrydende Kjærlighed, hvormed hun adlød sin Faders Befaling. - Min Henrykkelse var saadan, at det forekom mig, som om jeg ikke kunde overleve den. Jeg sammenlignede denne Aften med den foregaaende, og da syntes det mig, som om min Tilstand maatte ligne den, hvori en salig, fra Legemet befriet Sjæl befinder sig, ved at opvaagne til det nye og høiere Liv. Men ligesom der, efter Nogles Theorier om Aandevederen, endnu kan være Noget af de jordiske Lidelser og Erindringer, der ikke strax forlader os, saaledes stod ogsaa midt i min Lyksaligheds Paradiis Tanken om Lise og mine Børn, som den nagende Erindring fra Jordlivet, der drager det urolige Gjenfærd tilbage til den Skueplads for hans Lidelser, som han nys forlod.

Jeg veed ikke, om den Glæde, der paa denne Aften lyste af ethvert af 46 min Onkels Ord og Miner, var Grunden til den lykkelige Forandring jeg troede at opdage hos ham; eller om Lauras dannede og milde Omgang havde virket saaledes paa ham i disse forsvundne Aar; men jeg fandt ham langt mere fri og aaben, end i fordums Dage. - Da vi gik, bad han mig følge et Øieblik hjem til sig. - Han gjorde mig endnu samme Aften en betydelig Pengeforæring, og jeg maatte love ham, allerede næste Dag at flytte tilbage, og indtage min gamle Plads i hans Huus.

Saasnart Lise var saa vel, at jeg, uden at befrygte nogen Fare for hendes Sundhed, kunde meddele hende en Nyhed, der maaskee kunde forvolde hende nogen Sindsbevægelse, underrettede jeg hende om min forandrede Stilling og om mit forestaaende Ægteskab med min Cousine. - »Vær saa god!« svarede hun koldt: »Du er hende saamænd vel undt. Men glem ikke Din Pligt mod mig og mine Børn!« -

Min Forlovehestid var meget kort. Min Onkel, som havde et stort Talent til at drive Alting med Hurtighed, lod i meget kort Tid en Etage i sin Gaard meget smukt istandsætte til os. Det var mig en ubeskrivelig Nydelse at være Vidne til den Glæde, hvormed Laura tog Deel i disse Indretninger. Hendes Fader havde allerede indført mig paa sit Comptoir og i sine Forretninger. Den Indkomst, han heraf tilstod mig, var rigelig. Desuden udbetalte han til Medgift med sin Datter en Deel af hendes Mødrene-Arv; den anden Deel af samme anbragte han saaledes, at Renterne deraf bleve hende udbetalte til hendes egne personlige Udgifter. Alt dette besørgede han med ligesaa stor Fornøielse, som Lethed. Alting var færdigt, og Bryllupsdagen bestemt. Den største Munterhed og den zittrende Forudfølelse af glad Festlighed herskede i vor hele Kreds.

Vilhelm S., som i nogen Tid havde været bortreist, kom nu tilbage, og ilede til mig med et misfornøiet og forvirret Udseende. - »Er det muligt,« raabte han, »at Du vil ægte Laura? - I Forhold som Dine vil Du modtage denne uskyldige Piges Haand? Du lever frisk væk med en Anden, som hun var Din Kone, har Børn, og er fræk nok« Jeg afbrød ham: »O Vilhelm! tro mig! jeg føler dybt min Uværdighed, og ofte staaer denne Følelse som en Nemesis mellem mig og den englerene Pige, som jeg neppe tør nærme mig. Saa ofte er jeg nær ved at bekjende Alting for hende; men en billig Delicatesse holder mig tilbage. Jeg er ikke utro, jeg bedrager hende ikke, og jeg haaber, naar engang vor Kjærlighed ved lang Fortrolighed er bleven 47 dobbelt hellig, at jeg da tør sige hende Alt, og føre mine Børn for hendes Fødder. Hun er saa god, hun vil ikke forstøde enten dem eller mig.« - Vilhelm modsagde mig bittert og hæftigt. »Det er et stiltiende Bedrageri,« sagde han: »Laura er for god til at føres bag Lyset.« - Jeg maatte med dyb Smerte tilstaae, at Meget af hvad han sagde, var sandt. Reent ud tilstod han mig, at han lidenskabeligt elskede Laura, - en Tilstaaelse, som bedrøvede mig meget. - »Du er skabt til allevegne at gaae mig i Veien,« sagde han. - Til min Forundring kom

han desuagtet i min Onkels og Frue W's Huus, og beherskede sig selv saa godt, at Ingen kunde mærke nogen Forandring paa ham.

Jeg havde imidlertid ogsaa paa min Side ordnet mine Anliggender. Jeg havde bestemt en vis maanedlig Sum til Lises Underholdning, og gjort Alt hvad jeg kunde, for at tilveiebringe noget mere Orden i hendes huuslige Tilstand, og et bedre Tilsyn med Børnene. Jeg benyttede mig til dette Øiemed af hendes huuslige og reenlige Naboerske. Dette Fruentimmers nøie Omgang med Lise blev mig ved disse hendes Egenskaber paa en Maade ønskelig, hvor meget den paa en anden var mig imod. Den var en rig Kilde til Fornøjelse for Lise, men tillige ødelæggende for hendes Helbred; thi næsten hver Aften tilbragte hun inde hos denne Naboerske, i det Selskab, som denne modtog; eller hun gik ud med hende; og paa begge Maader brød hun bestandig den af Lægen udtrykkelig foreskrevne Diæt, der strengt forbød al Udsættelse for Forkjølelse, Nyden af hidsende Drikke, som Kaffe, Punsch og deslige, der bestandig vankede hos Naboersken. Saavel mine, som Lægens Formaninger bleve i denne Henseende aldeles uden Virkning. Jeg havde udtrykkelig betinget mig, at en paalidelig Tjenestepige skulde holdes til Børnenes og hendes Opvartning. De fleste Aftener fandt jeg dem nu alene i denne Piges Selskab, hvilket var meget behageligt, da jeg saaledes blev ene med dem. - Jeg forsømte ingen Dag at besøge dem. Jeg fortsatte min Fredriks Underviisning, og forsødede hans og den yngre Broders Liv med Alt hvad jeg kunde. Saaledes følte jeg, med Taknemmelighed mod min Skjæbne, hvor besynderligt den havde vendt sig til mit Bedste, og efter saa mange stormfulde Aar begyndte en stille Fred at husvale min Sjæl.

En otte Dages Tid forinden den bestemte Bryllupsdag kom jeg pludselig ind til Laura, og saa snart jeg kastede Øinene paa hende, saae jeg, at hun græd Ængstelig spurgte jeg om Aarsagen, og for første 48 Gang hørte jeg et kort og umildt Svar fra hendes Læber. Forgjæves bønfuldt jeg om at erfare Grunden til hendes ganske usædvanlige Sindsstemning. Hun var kjendelig forvirret, og paastod, at hun ikke havde grædt, men leed af en stærk Hovedpine. Hun greb den første bedste Leilighed til at forlade Værelset. I et Par Dage var det mig tydeligt, at hun kæmpede med sig selv, for at synes munter, medens hemmelige Tanker beskæftigede hende.

En Aften, da jeg vidste, at hendes Tante var gaaet allene ud, for at besøge en Syg, erfarede jeg til min Forundring, at Laura ogsaa var ude. Jeg søgte hende inde hos hendes Fader; der var hun ikke. - Kort efter kom hun ind til ham, og sagde, at hun havde besøgt sin Amme, der beboede Kjælderen i det Huus, hvor Frue W. boede. Hun var denne Aften alvorlig, men mild, og Noget - som jeg kunde kalde forklaret, hvilede over hendes hele Væsen. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde tænke om alt dette. Naturligviis faldt det mig ind, at Vilhelm eller Rygtet maaskee havde forraadt min Hemmelighed for hende. Jeg besluttede, næste Dag at bryde overtvert, og see at faae Lys i denne Sag.

Jeg kunde neppe oppebie den næste Morgen for at ile til Vilhelm. Men man sagde mig i hans Logis, at han var reist paa Landet, og først kom hjem den næste Dag. Henimod Middag gik jeg efter Sædvane et Øieblik ind, at hilse paa min Brud. Hun var ene. Da jeg kom, reiste hun sig, og jeg saae, hun rødmede. Med sin eiendommelige Ynde sagde hun: »Det var just mit Ønske, at De i dette Øieblik maatte komme til mig; jeg vilde gjerne tale fortroligt med Dem.« - »Netop dette Ønske fører ogsaa mig til Dem, min bedste Laura!« svarede jeg, paa eengang glad og bange for den Samtale der forestod. - Hun bad mig sætte mig ved hendes Side. Jeg mærkede, at hun bestræbte sig for at faae Mod til det, hun havde at sige; hun skiftede Farve, og da hun, for at anvise mig min Plads, rakte mig Haanden, følte jeg at den skjælvede hæftigt. Jeg troer at jeg var ligesaa forvirret, som hun. Det var mig ikke muligt at indlede Samtalen. - Efter et lille Ophold var det, som om Laura samlede alle sine Kræfter, idet hun sagde med nedslagne Øine og skjælvende Stemme: »Til min Trøst vil jeg begynde med at sige, at jeg smigrer mig med at være Dem kjær. Og om jeg er saa lykkelig, saa beder jeg Gud at Deres Godhed for mig maa i dette Øieblik tale min Sag hos Dem, thi min Rolighed beroer paa, hvorledes De vil optage hvad jeg har at sige Dem.« - »O min Laura!« raabte 49 jeg overrasket ved denne Begyndelse: »Tal! Befal over mig! Aldrig har Nogen elsket høiere end jeg elsker Dem, aldrig har Nogen klarere følt et qvindeligt Væsens høie Værdighed, end jeg føler Deres. Jeg veed, jeg fortjener Dem ikke, men i det Mindste har jeg Hjerte til at føle det.« - Laura saae paa mig med et noget beroliget Blik, og sagde alvorlig: »Har De ogsaa Tro og Tillid til mig? thi jeg føler, at jeg vilde troe Dem, om end hele Verden vidnede imod Dem; et Ord af Dem vilde være stærkere end alle andre Beviser. Kan De forsikre mig om det Samme?« - »Jeg haaber at kunne det,« svarede jeg, lidt frygtsom for en Prøve af denne Natur. - »Nu vel,« vedblev hun, og hendes Mod syntes at voxte, ligesaameget som mit aftog under hendes følgende Replik: »Jeg forsikrer Dem ved den Gud, for hvis Altar jeg haaber snart at skulle staae ved Deres Side, at jeg intet høiere Ønske kjender, end at henleve mit Liv med Dem, at der ikke er paa Jorden nogen Mand, der i mine Øine kan lignedes ved Dem. Men med alt det er det mig umuligt at give Dem min Haand, med mindre De som en Mand af Ære tilsværger mig, ikke at betragte mig som andet end en Søster, ikke at forlange mindste Kjærtegn, som jeg ikke i Andres Nærværelse kunde give en elsket Broder Afbryd mig ikke, jeg

beder Dem. - Jeg kræver Gud til Vidne, at det ikke er af Ligegyldighed, at jeg fordrer dette Løfte af Dem; nei, af høi Ærbødighed for det Baand, der skal forene os. Jeg kan ikke i dette Øieblik med et ganske frit rijerte tilhøre Dem, og jeg vil ikke fornærme Dem, ved at skjænke Dem en halv Hengivenhed - Spørg mig ikke videre! Viis mig saa stor en Tillid; og den Dag vil komme, da jeg skal løse Dem denne Gaade, og da er jeg ganske Deres.« - »Laura!« raabte jeg, som ude af mig selv: »Jeg troer at forstaae Dem, man har berøvet mig

Deres Høiagtelse. De føler jeg er Dem uværdig.« - Mine Læber skjælvede, jeg kunde ikke sige Mere. - Laura saa forskrækket paa mig. - »Fat Dem!« sagde hun: »Jeg forstaaer Dem ikke. Jeg troede, ved min Fortrolighed at have beviist Dem min Høiagtelse.« - En Mistanke af en anden Art opstod hos mig. - »*Et frit Hjerte*,« havde hun sagt. - »Svar mig oprigtigt,« sagde jeg: »Elsker De mig ikke? O Gud! Kunde det være muligt at et andet Billede trængte sig mellem Dem og mig?« - Hun taug. - »Nei,« raabte jeg, »det er umuligt!« - »Jeg vil svare Dem,« sagde hun stille: »Jeg elsker Dem, ja jeg elsker Dem. Men et andet Billede trænger sig dog virkelig mellem Dem og mig. Der er et Menneske, som jeg ikke kan see i Øinene, en Erindring, som jeg ikke kan 50 blive fri for« »Laura!« udbrød jeg: »hvad siger De? Har De nogensinde elsket en Anden?« - Hun betænkte sig lidt og sagde undseelig: »Og om saa var, var jeg derfor strafværdig imod Dem?« - »O Gud!« udbrød jeg: »Saa er der ingen Uskyldighed paa Jorden!« ... »Uskyldighed?« gjentog hun fornærmet: »Jeg har intet at bebreide mig.« - Jeg stod som forstenet. Min egen Samvittighed tilraabte mig: hvad vover *Du* at sige? - Efter et lille Ophold vedblev hun med sagte Stemme: »Jeg har tænkt, at De var høimodig nok til at skaane en Følelse hos mig, som maaskee er overspændt, men som jeg saa lidet kan eller vil overvinde, at jeg hellere udsætter mig for min Faders Vrede, ja hvad mere er, for at bedrøve Dem og ham, end jeg fuldbyrder vor Forbindelse, uden dette Vilkaar imellem os.« - Hun greb min Haand, og sagde med en fortryllende Overtalelsesgave: »O Julius! Giv mig et saa stort Beviis paa Deres Tillid og Tro til mig! - Vær vis paa, jeg skal ikke være det uværdig! Det gjælder min Samvittigheds Fred. Giv mig Tid til at overvinde et Indtryk, som endnu er alt for levende. De kan ikke gjætte hvad jeg mener, men tro mig, den Dag skal komme da jeg skal staae reen og klar for Deres Øine.« - Hun holdt min Haand, hendes Øine lyste af en saa himmelsk Glands, de var fulde af Taarer. Jeg slog min Arm om hende, og trykkede hende til mig, uden dog at vove at berøre hendes Læber. - »Velan!« raabte jeg: »Ethvert Offer er ringe for Din Tilfredshed, forunderlige, ubegribelige Pige! Du skal stedse være hos mig, Du skal bære mit Navn, jeg skal haabe at vinde Dit hele Hjerte. Det er jo allerede mere end jeg er værd. Jeg er vant til at fornægte mig selv. Velan! jeg lover hvad Du forlanger.« -

Faa Dage derefter stod jeg for Altaret ved Lauras Side. Jeg kan ikke beskrive det Udtryk, hvormed hun løftede sine Øine mod det af de store Voxlys belyste Altarbillede, og derpaa fæstede dem paa mig, i det hun rakte mig Haanden. Der var en saa religiøs Begeistring, et saa sødt Sværmeri, et saadant Udtryk af Kjærlighed i hendes indtagende Ansigt, at jeg i dette Øieblik følte, at denne lille bløde Haand vilde trofast holde fast ved min gennem alle Livets Skjæbner, og enhver Sorg forsvandt ved denne Tanke.

Jeg havde allerede erfaret, at min Brud havde ladet indrette to eens meublerede Soveværelser ved Siden af hinanden; en Dør, der stod aaben, adskillede dem, og de havde desuden en forskjellig Udgang til en fælleds Corridor. - Jeg havde resigneret mig i denne Henseende, og glædede mig dog ved Forestillingen om, at det elskede Væsen 51 hvilede saa nær mit Leie. - Da jeg paa min Bryllupsaften kom op i mit Kammer, var Døren til Lauras lukket, og jeg bemærkede desuden at den, inden jeg endnu var gaaet tilsengs, blev sagte, sagte lukket ilaas. Denne Lyd, som jeg siden hørte de fleste Aftener, var mig som et Dolkestik. Det kunde aldrig faldet mig ind at aabne denne Dør, men desuagtet var det mig afskyeligt at høre Laasen dreies om.

Dersom jeg sagde, at jeg i mine nye Forhold var lykkelig, saa var det usandt. Og hvis jeg sagde, at jeg var ulykkelig, var det ligeledes en Usandhed. Med Sandhed derimod kan jeg sige: at jeg havde lykkelige og høist ulykkelige Timer. Min søsterlige Hustrue var i mine Øine et Ideal af qvindelig Fuldkommenhed. Hendes hele Væsen var Kjærlighed. - Med denne omfattede hun alt, hvad der var saa lykkeligt at aande i hendes Nærhed Intet kunde lignes ved den trofaste Hengivenhed, den Opmærksomhed, hun viste sin Fader, sin Tante, og fremfor Alle mig selv. Hendes huuslige Dyder, hendes Skjonhedssands gjorde vort Huus til et behageligt Tilflugtsted for en lille Kreds af dannede og udmærkede Mennesker, som næsten hver Aften forsamlede sig der. Min Laura var Sjælen i vor Cirkel, uden at hun nogensinde fordrede mindste Hyldest, eller førte Ordet i vore Samtaler. Hendes Spøg var, hvad Spøg skal være, behageligt, opmuntrende, aldrig saarende; hendes Alvor var fuldt af Fornuft og dyb Følelse: En Gave til at trøste, at jævne Ubehageligheder udøvede hun stedse, og de mørke Luner, som endnu af og til gjorde min Onkels Omgang besværlig, forstod hun mesterlig at formilde. I et saadant qvindeligt Væsens Nærhed kan ingen Fortvivlelse eller fortærende Sindslidelse lettelig slaae Rødder. Heller ikke tilbragte jeg derfor nogen Dag uden at føle mig i hendes Straalers velgjørende Glands. Ofte følte jeg ligesom et Glimt af inderlig Kjærlighed til mig udlyse af hendes Miner, hendes Ord og Handlinger. Desuden maatte jo vort Forhold, som Ægtefolk, mangegang i Andres Nærværelse forskafe mig Nydelsen af mange smaa, men dyrebare Fortroligheder: Vi sagde *Du* til hinanden, gik Arm i Arm ud sammen; og naar jeg kom hjem, rakte hun mig Haanden, undertiden sin Kind; mange huuslige Interesser maatte vi aftale med hinanden. Men paa den anden Side leed jeg af indre, skjulte Qvaler, og hvad der fremfor Alt piinte mig, var den gjensidige Forlegenhed og Mangel paa fortrolig Meddelelse, som fjernede os fra hinanden i de Timer, vi befandt os ene sammen. Ogsaa syntes vi begge at undvige disse, som vi under lykkelige 52

Omstændigheder fremfor Alt maatte have søgt. Jeg kastede mig med største Iver ind i Forretningernes Strøm, og søgte deri dels Adspredelse, dels den Tilfredsstillelse at lette min Onkels Byrder, og glæde ham ved den Lethed, hvormed jeg gik ind i hans Planer og Anskuelser. Men neppe var jeg noget Øieblik overladt til mig selv, førend alle mine Tanker arbejdede sig trætte og matte paa at gjentage, og gruble over hiin ulykkelige Samtale med Laura. Jo mere jeg tænkte derpaa, jo klarere blev det mig, at en fordums Kjærlighed maatte have fundet Sted i hendes Hjerte i det lange Tidsrum fra vort første Bekjendtskab og til vort sildigere

Møde. En Tilbøielighed, tænkte jeg, der efterlader sig en Erindring, som fjerner hende fra den Ægtemand, hun selv siger at hun elsker, hvor sand, hvor dyb maa den ikke have været? Et Menneske, hun ikke kan see i Øinene, uden at vide med sig selv, at hun er ham tro, hvor høit maa hun ikke have elsket ham? Ja hun maa elske ham endnu, da hun hellere vil bedrøve mig end ham. Og hvem kan det være? Han maa jo leve i hendes Nærhed, da hun taler om at see ham i Øinene. - Min Mistanke vaklede mellem to Personer: Vilhelm S. og hendes Fætter, Søofficeren, Frue W's yngste Søn, der netop var kommen hjem i de Dage da jeg fandt Laura grædende. Denne Fætter var smuk og elskværdig, han havde udmærket sig ved militaire Bravoure, en saa farlig Adkomst til qvindelig Yndest! Han var Duus med Laura. Han viiste bestandig, hvor høit han skattede denne Cousine, og hun paa sin Side omgikkedes ham med stor Godhed, og talte om ham med Varme. Vilhelm gav mig ogsaa Grund til Skinsyge. Jeg vidste af ham selv, at han elskede Laura, og jeg var bleven opmærksom paa, at han undertiden sagde hende et lille hemmeligt Ord, hvorved hun altid blev forlegen, skiftede Farve, og saae fortørnet paa ham. Kort sagt: To af de værste Furier, der kan fortære et Menneskes Sindsro: Uvished og Skinsyge, berøvede mig mangan Nats Søvn, og fordærvede mig mangan Dag. Dertil kom endnu Bekymring for mine Børn. Lises Hæftighed og Ufornuft tiltog med hver Dag. Jeg vil ikke engang regne de Udbrud af ondt Lune, for hvilke jeg selv var Gjenstanden, den Bitterhed, hvormed hun overøste mig for mit Giftermaal, med hvilket hun selv engang erklærede sig tilfreds. Jeg kom daglig, men da mine Forretninger og mine nye Forhold gjorde mig det umuligt at komme, som tilforn, hver Aften til en bestemt Tid, overraskede jeg hende ofte ved mit Komme, og blev da mangengang Vidne til de pøbelagtigste Skjænderier mellem hende og Pigen, ja 53 endog med den kjære Naboerske, og til den hæftigste Adfærd mod Børnene, især mod min Fredrik, hvem hun ikke allene slog og straffede for Ingenting eller for de ubetydeligste Feil, men endog søgte at forfærde med Bussemanden og alleslags Skrækkebilleder, hvormed hun ophidsede hans levende Phantasie.

En Aften hørte jeg allerede udenfor Døren, at min Yndling skreg og jamrede. Lise slog ham, truede ham med at Bussemanden var i Nærheden, og i det jeg aabnede Døren, raabte hun: »Der er han!« - Barnet foer som fortvivlet imod mig, og faldt besvimet i mine Arme. Stum af Skræk greb jeg ham, og søgte længe forgjæves at bringe ham tillive. Endelig slog han Øinene op, men det syntes, som han ledte efter sin Bevisthed Han stirrede vildt paa os, og kjendte os ikke. Lise havde under hele denne Scene skreget og hylet. Hun kastede sig over ham, rev sig i Haaret, slog sig for Brystet, og gebærdede sig som en Afsindig. Naboersken, den omtalte Capitaine, Pigen og endnu en Kone i Huset vare ilede til ved hendes Skrig. Jeg overlod Omsorgen for Barnet til disse Folk, og løb efter en Læge. Mit Hastværk forvoldte at jeg havde glemt min Overkjole. Det regnede og stormede. Den nærmest boende Læge var ikke hjemme, den næste laae syg. Uden at opholde mig løb jeg lige ud til Bredgaden til Doctor S. Jeg var saa heldig at træffe ham. Jeg tog paa Veien en Drosche, satte mig tilligemed ham ind i den med mine vaade Klæder paa, og gjennempidsket af den kolde Blæst kom jeg endelig ud til Christianshavn, og naede Lises Bolig. Min Fredrik var ganske kommen sig, han laae i Sophaen, og saae Billeder. Men en ny Patient krævede hurtig Hjelp. Lise havde faaet et nyt Anfald af sin Blodstyrtning, meget hæftigere end det forrige. Det varede til ud over Midnat, inden Doctor S. med al sin virksomme Hjelp kunde faae det standset. Hun sank i en mat Søvn. Lægen forordnede et kjølende Middel for min Fredrik, og beroligede mig i Henseende til dette elskede Barn, og tog bort. Da jeg fulgte ham tilvogns, sagde han til mig: »Jeg beklager Dem, Hr. B. De er her i et meget ulykkeligt Forhold, især for en Mand der nylig har faaet sig en elskværdig ung Kone.« - Disse Ord gjorde det allerubehageligste Indtryk paa mit noksom oprørte Sind Jeg blev endnu en Timestid hos den Syge, og aftalte med Pigen og Naboersken Alt hvad der var fornødent for næste Dag. Min stakkels Dreng laae og sov. Jeg havde Møie med at rive mig løs fra de veemodige Følelser, hvormed jeg betragtede ham. Endelig ilede jeg hjem gennem Regn og Storm, med et endnu værre Uveir i mit eget Hjerte.

54

Jeg vilde snige mig ubemærket ind i mit Sovekammer, men idet jeg kom op ad Trappen, kom Laura ud fra vore daglige Værelser. Jeg forundrede mig over at hun endnu var oppe. Jeg fulgte med hende ind i Dagligstuen. Hendes Stemme og Mine syntes at røbe, at hun var fortrydelig paa mig, og jeg saae tydelig at hun havde grædt. Vi vovede ikke paa nogen af Siderne at spørge hinanden. Med et Slags Forfærdelse saae hun paa mine vaade Klæder og mit hele forstyrrede Udseende. - »Det er et gyseligt Veir!« sagde hun: »Du trænger til at drikke noget Varmt.« Med sine lette Fjed fløi hun ud af Døren, og kom strax tilbage med en lille Theekjedel Vand paa en Spiritus- Lampe, Glas og Punsch-Extract. Hun tændte selv Lampen; Tjeneren fulgte hende med tørre Klæder til mig. Hun sagde mig derpaa et kort Godnat, og forsvandt.

Jeg gik tilsengs uden at kunne finde Hvile. De foregaaende Optrin hos Lise, den Stemning hvori jeg havde fundet Laura, og som, idet den syntes at tyde paa en Mistanke imod mig, gav mig Stof til nye Betragtninger, stormede ind paa mine eensomme Tanker. Den hæftige Forkjølelse, for hvilken jeg havde udsat mig, den hede stærke Punsch, jeg havde nydt, alt Dette tildrog mig en Feber, der allerede den næste Dag gjorde mig det umuligt at være oppe, og inden tre Dages Forløb havde denne Sygdom saaledes forværret sig, at jeg laae i en bestandig Feberphantasie, der kun i enkelte lyse Øieblikke lod mig beholde den fulde Brug af mine Sandser. Dog havde Bevistheden, selv i mine værste Paroxysmer, ikke ganske forladt mig. Jeg kjendte dem, der omgave mig; især var det mig fuldkommen klart, at Laura var meget bedrøvet for mig, og kun sjelden forlod mit Leie. Jeg saae med Glæde, og vidste, at den omtalte Dør mellem vore Sovekamre stod aaben hele Natten. Jeg vidste ogsaa, at Laura, nogle faa Dage efter at jeg var bleven syg, havde været fraværende i et

Par Timers Tid, for at besøge sin Tante der var upasselig. Jeg var utaalmaadig derover, og hun lovede kærligt, ikke mere at forlade mig. Alt Dette var mig fuldkommen tydeligt, som ogsaa at der hver Nat vaagede en Sygevogterske hos mig, men at denne sad i en lille Garderobe ved mit Sovekammer, medens een af Pigerne, Tjeneren, eller undertiden den gamle G., afløste Laura, der altid, trods alle sin Faders og (i mine lyse Øieblikke) mine egne Formaninger, tilbragte en Deel af Natten ved min Seng, eller af og til stod op og kom nogle Øieblikke ind til mig. Min Phantasie var imidlertid bestandig opfyldt med tusinde 55 forunderlige Billeder og Forestillinger, hvoraf de fleeste vare ængstelige og blandede med de Tanker, som i den sidste Tid havde behersket mig. Fremfor Alt gjentog sig den sidste Aftens Scener, min Fredriks Fare, min Forbittrelse mod Lise og min Medynk med hende. Meget foruroligede mig desuden den Tanke, at jeg havde lovet, den næste Dag efter hiin ulykkelige Nat at bringe hende Penge, hvortil hun i sin nærværende Tilstand trængte. Min Sygdom havde forhindret mig i at opfylde dette Løfte, og Urolighed derover havde fra samme Dag af særdeles plaget mig. Jeg forlangte flere Gange at tale med Vilhelm, for at bede ham udrette dette Ærinde for mig, men hver Gang han kom, forvirredes mine Tanker, saa han umulig kunde fatte min Mening.

I næsten fjorten Dage laae jeg saaledes. En Aften var jeg ved mig selv, men følte mig dog meget syg. Min Onkel og Laura vare hos mig. Jeg hørte da min Onkel paa det Indstændigste bede sin Datter om at skaane sin Helbred og unde sig Ro i denne Nat. Jeg forenede mine Bønner med hans. Tjeneren, som skulde vaage, var tilstede, Sygevogtersken havde indtaget sin sædvanlige Plads, og paa vore Forestillinger begav Laura sig til Ro. Min Onkel sagde mig med inderlig Kjærlighed Godnat, og jeg faldt ogsaa i et Slags urolig Søvn. Ud paa Natten vaagnede jeg i mine sædvanlige Feberdrømme. Dog saae jeg tydelig Lauras aabne Dør, og at Tjeneren sad og sov. Det forekom mig da, som Døren til Corridoren aabnedes, og vor gamle Huuslæge traadte ind Han nærmede sig min Seng, tog min Haand, følte min Puls, og sagde: »Jeg holder det for min Pligt at sige Dem, at De ikke kan leve. Hvis Noget ligger Dem paa Hjerte, da skynd Dem at ordne det, thi De har kun faa Dage tilovers.« - Derpaa gik han til den Dør, hvorfra han var kommen, og jeg saae med Skræk, at Døden, saaledes som man afbilder den, med sin Knokkelhaand aabnede den for ham udenfra, stak sit Dødningehoved frem, og med et fælt Griin bukkede for ham, og lukkede Døren efter ham, ligesom en Tjener. - Jeg vendte Ansigtet bort, og mødte et Syn af en modsat Natur. Laura kom sagte ud fra sit Sovekammer i sin natlige Dragt, indsvøbt i et stort hvidt Shawl. Jeg rakte Hænderne imod hende; hun kom hen til mig, og satte sig paa Kanten af min Seng. Jeg greb begge hendes Hænder, og sagde: »Den gamle Doctor var her, og sagde mig at jeg kun har faa Dage tilovers, inden jeg skal forlade Dig og Livet.« - »Nei!« udbrød hun: »Her har Ingen været, det er en Drøm.« - »Modsiig 56 mig ikke!« svarede jeg: »Jeg veed det bedre, Døden staaer der udenfor Døren, og venter paa mig..... O græd ikke, min Laura! Gjør mig ikke Livet altfor kjært, nu da jeg maa forlade det! Men lad mig benytte de kostbare Øieblikke; - lad mig lette mit Hjerte, ved at skrifte for Dig, min Elskede! - Og Du, løs Du mig den Gaade i Dit Forhold til mig, som Du lovede en Dag at løse mig; Dagene ere forbi for mig; lad mig nu nyde i Døden, hvad jeg aldrig nød i Livet, en fortrolig Samtale med Dig!« - »Tal,« sagde Laura skjælvende: »Jeg skal svare som for Guds Ansigt. Han see barmhjertig herved i denne sørgelige Time!« - Med en Veltalenhed, en Kraft, hvorover jeg selv forundrede mig, udviklede jeg nu min hele Skjæbne, fra det Øieblik af, da jeg gjorde Lises Bekjendtskab, til denne Time. Jeg forklarede de Motiver, der havde ledet mine Handlinger, anklagede og undskyldte mig selv. Jeg græd ved at omtale mine Børn, og anbefalede dem til Lauras Kjærlighed og Omsorg. Med Taarer og hæftig Bevægelse hørte hun paa mig. Derpaa sagde hun: »O min Elskede! jeg har længe vidst Dit ulykkelige Forhold til Dine Børns Moder. Jeg kjendte det, inden jeg gav Dig min Haand. I det første Øieblik efter denne Opdagelse var det min Hensigt at bryde vor Forlovelse. Men vort Bryllup var nær forhaanden; min Fader var saa glad. Frygt for at bedrøve ham holdt mig først tilbage. Jeg overbeviiste mig om, at Du umulig kunde finde Din Lykke i hiin Forbindelse. Jeg vidste dog, Du elskede mig. Jeg elskede Dig høiere end mig selv. Jeg frygtede for at forstyrre Din Skjæbne, om jeg traadte tilbage, og besluttede at hellige mit hele Liv til at forsøde Dit. Dog var det mig umuligt at dele Dig med en Anden. Min Samvittighed, min Ærbødighed for Ægteskabets Hellighed modsatte sig en saadan Forening. Jeg besluttede at sige Dig Alt, men min egen Undseelse og den Hæftighed, hvormed Du svarede mig, da Du begyndte at forstaae mig, bandt min Tunge. Jeg gav mine Ord en Vending, som om jeg anvendte paa mig selv hvad jeg fra først af havde meent anderledes, og dette Indfald syntes mig en god Indskydelse, som en Følelse af Delicatesse strax burde have indgivet mig, skjøndt det smertede mig at lade Dig blive i den Tro at Kjærlighed til en Anden fjernede mig fra Dig, thi Gud er mit Vidne, at jeg har elsket Dig, fra jeg var et Barn, og aldrig kan elske nogen Anden. Du er min første, min eneste, min sidste Kjærlighed Jeg har liidt meget ved den bittre Tanke, at Du dog maaskee var mig utro, at Dit Hjerte maaskee endnu hængte ved Din første Elskede. Naar Du gik 57 ud om Aftenen, tænkte jeg, at Du var hos hende; saa lukkede jeg mig inde, og græd. O Gud være lovet! nu veed jeg, at Du har været mig tro, og kun har elsket mig.« - Hun bøiede sig ned til mig, omfavnede og kyssede mig. Hvor salig jeg var i dette Øieblik, vovede jeg dog ikke at modtage hendes Kjærtegn. »Min Laura! vogt Dig!« sagde jeg: »maaskee er min Sygdom smitsom. O Gud! om Du blev syg og døde!« - »Ak!« udbrød hun: »hvad kunde jeg ønske høiere end at døe med Dig? Men Du kan ikke døe fra mig. Lev, min Julius! Lev for min stakkels Fader, for mig, for Dine Børn!« - Det forekom mig nu, at mine to kjære Drengestode ved min Seng; at Laura løftede dem op til mig, og lagde mig een i hver Arm. I det Samme udfoldede hun to store, hvide Vinger, som hun, idet hun bøiede sig over mig, udbredte over mig og Børnene, og hendes Hoved omgaves af en Glorie, for hvis Straaler jeg maatte lukke mine matte Øine; men fra de hvide Vinger udgik en Kjølighed, lig den, som Luften og Havet udaandede paa hiin varme Sommeraften, da jeg, efter sex Aars Forløb, første Gang gjensaae hende. Min Feberhede forsvandt, en Duft omgav mig, som syntes at gyde

nyt Liv i mine Aarer, og en sød balsamisk Søvn nedsænkte sin Valmue over mig. Jeg vaagnede først langt ud paa den næste Formiddag. Jeg var fuldkommen ved mig selv, og følte intet Spoer af Sygdom, uden en Mathed, der slet ikke var ubehagelig. Laura og min Onkel, ogsaa den gamle G., stode ved min Seng. Vor gamle Læge sad, og holdt min Haand. Han følte min Puls, ligesom mit natlige Syn havde viist mig ham. »Der er slet ingen Feber mere,« sagde han: »Nu er al Fare forbi.« Med disse hans Ord gav Laura et Glædeskrig, og kastede sig med frembrydende Taarer i Lægens Arme, der selv meget rørt syntes at dele de Omstaaendes Henrykkelse. Den forrige Nats Begivenheder stode strax for mig. »Var det en Feberdrøm?« sagde jeg ved mig selv: »Nei, det var alt for levende. Var De her inat, Hr. Doctor?« spurgte jeg. Lægen benægtede det »Jeg maa da vel have drømt det,« vedblev jeg: »Jeg synes, De var her, og sagde til mig, at jeg kun havde faa Dage tilovers.« - »Vor Herre bevares!« svarede han: »Begaaer jeg saadanne Dumheder i mine Patienters Drømme? Nei saa bedrøvelige Tanker have været langt fra mig. De har jo rigtignok været meget syg, men jeg har dog bestandig havt godt Haab, og Gud skee Lov! det har ikke beskæmmet mig.« - »Var Du heller ikke hos mig inat, kjære Laura?« spurgte jeg. »Det vil jeg ikke haabe,« udbrød min Onkel: »Laura lovede mig at holde sig rolig, 58 og hvile inat.« - Hun svarede: »Jeg har ogsaa hvilet inat, og saa sødt, som aldrig før.« - Det var da Altsammen en Drøm, tænkte jeg; og da jeg ogsaa ved nærmere Eftertanke overveiede det meget Phantastiske: Knokkelmanden, Lauras Vinger, mine Børns Nærværelse, og deslige, som havde blandet sig i disse Forestillinger, saa indsaae jeg, at det Hele var een af de mange Feber-Phantasier, som i denne Sygdom havde beskæftiget mig. Desuagtet gjentog jeg i mine Tanker med en usigelig Nydelse min Scene med Laura. »En Drøm,« tænkte jeg, »indeholder jo mangen Gang den Virkelighed, som vi med vaagne Sandser forgjæves søge. Lauras Forhold imod mig kan godt forklares paa denne Maade, der aldrig tilforn er falden mig ind. Jeg vil holde mig til denne Forklaring.« - Og virkelig denne Feberdrøm indgjød mig nyt Mod, og medvirkede betydeligt til den Hurtighed, hvormed jeg gjenvandt min fuldkomne Sundhed.

Ingen Tid er saa behagelig, som en Reconvalescents under lykkelige Omgivelser. Det er, ligesom om Livet, der var ifærd med at forlade os, vendte tilbage, som en Elsket efter en Forsoning, for med fordoblet Fortryllelse at lade os føle sit Værd Under denne lykkelige Periode gjorde Laura Alt for at fordrive mig Tiden paa en behagelig Maade. Hun læste for mig, spillede paa Guitar og sang mine Yndlingsssange. Hendes hele Væsen var besjælet af saamegen Glæde, saamegen Kjærlighed, at jeg velsignede den Sygdom, der bragte mig en saa lykkelig Tid

Uagtet min Tilstand hver Dag blev bedre, var Laura ikke at bevæge til at tage Deel i mindste Adspredelse. Den eneste lille Forandring, hun undte sig selv, var den: at hun ofte mod Aften tilbragte et Par Timers Tid hos sin Tante, der boede kun to Huse fra vort, medens hun tillige besøgte sin Amme, for hvem hun bar stor Godhed

Samme Dag jeg havde faaet min Fornufts Brug tilbage, lod jeg Vilhelm komme til mig, og bad ham gaae til Lise med en Sum Penge, som han selv maatte udtage af mine Gjemmer. Han kom snart igjen, og sagde mig, at Lise havde modtaget Pengene, men tilføiet, at hun aldeles ikke havde været i nogen Forlegenhed, da hendes Brodersøn, en Sømand, som var kommen tilbage fra en lang Reise, havde forsynet hende rigeligt med hvad hun behøvede. Det forekom mig, som han bragte mig dette Bud med en kjendelig Forlegenhed Jeg blev bange for, at der var tilstødt mine Børn noget Ondt, som han vilde skjule for mig. Men da jeg yttrede dette for ham, svarede han: »Hvor 59 kan Du falde paa Sligt? Nei tvertimod, Børnene blomstre som Roser, men Moderen er meget svag. Dersom jeg forresten seer forlegen ud, som Du siger, saa er det kun en tosset Undseelse over at møde Din Kone, naar jeg kommer fra at have gaaet et saadant Ærinde for Dig.«

Saasnart jeg havde Lægens Tilladelse til at gaae ud, var min første Gang til mine Børn, der med Jubel modtog mig. Jeg fandt Lise meget svag. Hun sad mat og bleg i Sophaen, men var langt mildere, end hun pleiede. - Hun sagde: »Naar Nøden er størst, er Hjelpen nærmest. Vi kunde ikke begribe, hvor Du var bleven af Men tre Dage efter at Du sidst var her, saa sendte Vorherre min Brodersøn Henrik, som er tredie Styrmand, og har faret paa de lange Reiser siden han var ganske lille. - Han kom nu saa kjærligt og saa godt, og gav mig Penge og sørgede for mig paa alle Maader. Han sagde mig at Du laae syg, det havde han hørt af sin Capitain. Derpaa gjorde han igjen en lille Reise, og vi saae ham ikke i tre Uger. Men nu er han igjen vendt tilbage, og kommer her af og til om Aftenen. Han bringer mig mange rare Ting til min Vederqvægelse, og har al Omsorg for mig, hvilket kommer godt tilpas, da Madamen derinde er paa nogen Tid reist til Fyen, til sin Søster. Men Henrik er min Trøst og ogsaa Børnenes. Mod dem er han saa god. Og det er en Dreng som kunde være Præst! Han læser Guds Ord for mig, og taler for sig, som en Engel.« - Jeg takkede i mit Hjerte den velvillige, ærlige Sømand, og bad Lise om at gjøre mig bekjendt med ham, hvilket hun lovede.

En Maanedstid gik saaledes hen hvori jeg vel bemærkede, at Lise blev bestandig svagere, og ofte maatte holde Sengen, men jeg formodede dog ikke nogen nær forestaaende Fare, da hun spiste og drak med Appetit, ja endog var langt muntrere og meget blidere end før. Engang sagde hun til mig: »Min Brodersøn var her iaftes, og vi kom til at tale om Dig, og den megen Uret, jeg syntes, Du havde gjort mig; men saa tog han Dig ivrigt i Forsvar, og sagde, at det var mig som havde Uret imod Dig, og at han i Dit Sted ikke vilde holdt det ud. Saa forklarede han det nu for mig med saadanne deilige Ord, at man ikke skulde troe, de kunde ligge den unge Dreng paa Tungen. Jeg kan vel ikke saa ganske fatte det, men ifald jeg har gjort Uret imod Dig, saa beder jeg Gud og Dig om Forladelse.« - Disse Ord bevægede mig meget. Den gode

Sømand havde jeg imidlertid ikke endnu kunnet træffe, thi i Almindelighed besøgte jeg Lise om 60 Formiddagen, deels fordi hun da befandt sig bedst, deels fordi det hændte sig, at min Onkel og jeg i denne Tid vare meget beskjæftigede med en høist interessant Proces, der gjorde bestandige Sammenkomster nødvendige med flere Personer, hvis Forretninger bedst tillode disse at samles om Eftermiddagen og Aftenen.

En Gang kom en Mand for at tale med mig i denne Anledning, ligesom min Familie og jeg vare staaede fra Middagsbordet. Jeg bad ham træde ind i et Cabinet ved Siden af Daligstuen, hvortil Døren stod aaben. Der blev imidlertid serveret Gaffe. Laura og Vilhelm S. sadde ved Caffebordet. Min Onkel traadte ind til den Fremmede og mig. Jeg sad just saaledes at jeg i et Speil kunde see dem, som opholdt sig i den anden Stue, og med Forbauselse bemærkede jeg, at Vilhelm med en vis Forsigtighed fremtog en Billet, som han leverede Laura, idet han, mod al Sædvane, kyssede hendes Haand til Afsked Laura, som nu var ene, aabnede Seddelen, læste den, og medens hun holdt den i sine foldede Hænder, hensank hun i dybe Tanker. Derpaa sprang hun pludselig op, saae ind ad den aabne Dør til mig, betydede mig ved Tegn, at hun gik ind til sin Tante, og forlod Værelset.

I det første Øieblik tabte jeg Sands og Samling ved dette Syn, og min Onkels og hans Clients Tale til mig susede for mine Øren, uden at naae mine Tanker. Men en bedre Stemme vaagnede efterhaanden i mit Bryst. »Nei!« tænkte jeg: »Det være hvad det vil, saa er hun uskyldig. Jeg vil holde fast paa min Tro om hendes høie Værd. Intet er vissere end dette. Men spørge hende ærligt og frit, naar hun kommer hjem, det vil jeg.«

Den Fremmede gik, og ligesom for at flye alle onde Tanker, gik jeg ind paa Comptoiret, og satte mig med Iver til at arbejde i den omtalte Sag. Det Comptoir, hvori jeg arbejdede, var et lidet Værelse ved Siden af det større, i hvilket G. og endnu en Medhjælper pleiede at befinde dem. I dette Øieblik var der Ingen. Med Eet blev jeg forstyrret af en hæftig Ordvexling i det ydre Comptoir. Jeg kjendte min Onkels Stemme, der syntes qvalt af Vrede, medens den gamle G. bønligt tilraabte ham: »Kjæreste Hr. Principal! kom til Dem selv! For Guds Skyld, for min Skyld, ti stille! Skal jeg forbande mig selv for min Fortrolighed til Dem? Hun er falden; men De er Fader, led hende tilbage paa rette Vei, og skaan Hr. Julius; tænk paa, at han nylig har været saa syg!« - Han holdt min Onkel tilbage med sine svage Kræfter, da jeg hastig traadte frem, og spurgte forfærdet, hvad alt dette 61 betydede? - Min Onkel kastede sig med rasende Hæftighed om min Hals, og raabte med blege skjælvende Læber: »Tilgiv mig, min Søn! jeg har draget Dig med i min Ulykke; jeg har bundet Dig til min falske Hustrues Datter. Du er forraadt, som jeg var det!« - Mine Knæe skjælvede, jeg maatte sætte mig ned - »Hvoraf veed De«..... var Alt hvad jeg kunde fremstamme. - Den gamle G. nærmede sig mig, krumbøiet med foldede Hænder, som han rakte imod mig. »Min kjære, kjære Julius!« sagde han halv sagte: »Det er min Kjærlighed til Dem, min Sorg over at De blev bedragen, som bevægede mig til at opdage for Hr. B.«..... »Ja!« raabte min Onkel: »vor ærlige G. har udspeidet, at Laura, hvergang hun foregiver at have været hos sin Tante, blot gaaer ind i hendes Huus, men kommer strax ud igjen, klædt i Mandfolkeklæder, og gaaer alene i Tasmørket, Gud veed, hvorhen; derpaa kommer hun iilfærdig tilbage, klæder sig om hos Tanten eller Ammen, jeg veed ikke, hos hvilken, og kommer saa hjem, som om Intet var passeret. Forbandet være hele det letfærdige, falske, troløse Kjønn! Ikke Een iblandt dem er reen! ikke Een!« - Han sprang op, og raabte: »Følg mig, min Søn!« - »Hvorhen?« spurgte jeg, neppe mig selv mægtig. - »Ind til Frue W.,« svarede han: »Dersom vi vilde taale en saadan Fornærmelse, da fortjente vi den. Kom med, eller jeg gaaer ene.«

Jeg fulgte, mekanisk, kunde jeg sige, thi Alting løb rundt med mig, jeg kunde ikke samle mine Tanker. - Frue W. var ene, hun forbausedes ved at see vor Tilstand, over at høre min Onkels hæftige Spørgsmaal og Anklage. Med en imposant Rolighed svarede hun: »Hvor Laura er, veed jeg ikke, men hun være hvor hun vil, saa er hun paa Ærens og Pligtens Vei. Gaa og udspeid hendes Hemmelighed; derom beder jeg Dem Begge! Lad enhver Skygge forsvinde, thi hendes Handlinger vil taale Lyset, derom er jeg overbevist, og det burde hendes Mand og Fader ogsaa være.« Disse Ord berørte en sympathetisk Tone i mit Hjerte. Jeg greb Frue W's Haand, kyssede den, og sagde: »Min bedste Tante! De bringer mig til mig selv. Ja jeg vil troe paa Lauras Uskyldighed« - »Jeg ikke!« raabte min Onkel: »Jeg kjender det Blod, som flyder i hendes Aarer. Hvem saae mere uskyldig ud end Deres Søster?« - »Ak, lad de Døde hvile,« svarede Fru W., og forlod Værelset. - »Lys vil jeg have,« raabte min Onkel, og fløi ned til Ammens Værelser i Kjælderen. Jeg fulgte. Konen var ude, men hendes Datter, en ung Pige, blev meget forskrækket ved min Onkels Tiltale, 62 aabnede et lille Kammer, og sagde: »Der ligger jo Fruens Klæder; jeg har ikke rørt dem.« - »Og i hvilke Klæder er hun da gaaet ud? Og hvor er hun gaaet hen?« - »Hun gik i de Mandsklæder, hun pleier at gaae i,« sagde Pigen grædende. - »Men hvor er hun?« - skreg min Onkel, ganske rasende: »siig det, eller jeg dreier Halsen om paa Dig.« - »Gud være os naadig!« raabte Pigen: »hverken min Moder eller Nogen veed, hvor hun gaaer hen, uden maaskee den Herre, som første Gang gik og ventede paa hende her udenfor.« - »Den Herre?« udbrød min Onkel: »hvem var det?« - »Det var Lieutenant S.,« sagde hun ganske ubekymret: »De kjender ham jo nok.« - Nu blev det sort for mine Øine, og jeg veed næsten ikke mere hvad der skeete, førend vi stode ved Vilhelms Dør. Han sad ganske rolig og læste. Min Onkel, næsten aandeløs af Harme og Anstrengelse, krævede sin Datter af hans Haand, og paastod, at hun var hos ham. Vilhelm saae ud, som han tabte Næse og Mund Jeg sagde Intet; jeg var som bedøvet, og stod maalløs, som en Støtte. Vilhelm saae paa mig med et Slags Forfærdelse og Medlidenhed. Han gjorde nogle Spørgsmaal. Derpaa sagde han langsomt: »I Mandsklæder? Alene? Her er hun ikke, men følg med mig, saa troer jeg at kunne vise Dem hvor hun er.«

Disse Ord sagde han med en bevæget Stemme. Vi gik alle Tre uden at vexe et Ord, og toge Veien ad Christianshavn. En Anelse greb mig, i det jeg gik over Knippelsbro, hvor den klare Maane speilede sig i Vandet. Det var, som om dens Lys tændte et Lys i min Sjæl, som blev klarere og klarere, jo mere vi nærmede os Lises Bolig. Vi stode nu ved Døren. Vilhelm vilde ringe. Jeg greb hans Arm. »Lad være!« sagde jeg: »Til denne Dør bærer jeg en Nøgle hos mig.« - Min Onkel studsede. Dog fulgte han os ind i Huset. - »Vi maae gaae sagte,« sagde Vilhelm: »Her er en Syg.« Vi listede os op ad Trappen, og traadte ubemærkede ind i Stuen. Den var ganske mørk, men fik et svagt Lys fra Lises Soveværelse, hvortil Døren stod aaben. Vort første Øiekast viiste os, hvad jeg alt havde gjættet: Laura, klædt som en ung Sømand, i en blaa Trøie, med et broget Silketørklæde, løselig slængt over den hvide Hals, og med en guul Straahat, som kun halvt skjulede de dunkle Lokker, sad midt i det oplyste Værelse ved Bordet, og læste høit for den blege Syge, der laae i Sengen med foldede Hænder. Min Johannes sad paa hendes Skjød, med sit Hoved lænet til hendes Skulder, som om han sov. Ved hendes anden Side stod min Fredrik, tæt klyngende sig til hende, med sin Arm om hendes Hals, og sine 63 Øine fæstede paa hendes Læber, som om han vilde sluge hvert Ord. Vi stode ganske stille, næsten uden at turde drage Aande, og hørte hende læse Følgende: »Og de gik ind i Graven, og saae et ungt Menneske sidde ved den høire Side i et langt, hvidt Klædebon, og de forfærdedes. Men han sagde til dem: Forfærdes ikke! Hvi lede I efter den Levende blandt de Døde? Han er opstanden, han er ikke her. See, der er Stedet hvor de lagde ham.« En Følelse af stille Andagt greb os uvilkaarligt. Min Onkel foldede sine Hænder. Vilhelm sagde sagte: »Det er Opstandelsens Evangelium, som hun læser for den Døende.« - Taarerne randt mig ned ad Kinderne. - Jeg troede at see det himmelske Sendebud i Skikkelse af en ung Mand sidde i Graven, og forkynde Uddødelighedens Trøst. Den Syge havde lukket Øinene, og var falden i en sagte Søvn. Laura taug. Min Fredrik klyngede sig fastere op til hende, og sagde: »Opstanden! Fætter Henrik, sagde du *opstanden*? Kan vi opstaae efter Døden?« - Hun saae kjærligt paa ham, og svarede: »Vi haabe det.« - »Troer Du det?« vedblev han, og saae hende troskyldig ind i Øinene. - »Ja jeg troer det,« svarede hun med en Stemme, hvis stille skjønne Begeistring intet Ord kan udtrykke. - Hendes Fader blev saa henreven af dette Udtryk, at han uvilkaarligen udbrød: »Ja! Du har Ret til at troe det.« Laura foer sammen. - Fredrik kom løbende ind, og raabte til hende: »Her er Fader!« Hun reiste sig langsomt, lagde den lille sovende Johannes paa hans Seng, og kom ind til os. Min Onkel greb hende i sine Arme; jeg kastede mig maalløs for hendes Fødder. »Det er Fætter Henrik,« sagde Fredrik forundret. Hun rakte mig kjærligt Haanden og hviskede: »For Alting, staa op, og siig intet Ord.« Jeg kastede et Blik ind i Sovekamret. »Er her nogen Fremmed?« spurgte jeg. - Hun førte mig ind i Kammeret, pegede mod Lises Seng og hviskede sagde: »Ja en høitidelig, alvorlig Fremmed, hvem vi alle engang ville lære at kjende.« - I det Samme udtog hun af sin Vest en Billet, som hun neppe havde lagt i min Haand, før jeg strax begreb, at det var den, som Vilhelm havde leveret hende. Den var med Udskrift til ham, og lød, som følger: »Efter Din Begjæring lader jeg Dig herved vide, at min omtalte Patientinde paa Christianshavn neppe vil overleve den næste Nat. Din hengivne Broder.«

Laura tog min Haand, førte mig hen for Lises Seng, og forlod mig, som for at hente Noget. - Jeg stod taus, og betragtede dette allerede af Dødens Haand berørte Ansigt, engang en Gjenstand for min 64 Beundring og Æmhed, siden for min Modbydelighed. Nu var det blegt og roligt, og erindrede mig om hine tidligere Følelser. »Tilgiv mig!« hviskede jeg sagte: »tilgiv mig min Vildfarelse! Jeg meente det godt!« - Jeg tog hendes Haand. - Hun slog Øinene op, og sagde: »Godnat! lad mig sove i Fred!« - Laura var imidlertid kommen tilbage. Hun bød den Syge et Bæger. Lise drak nogle Draaber, trykkede, idet hun berørte Bægeret, Lauras Haand, og sagde: »Gud signe Dig!« Derpaa lukkede hun Øinene, og faldt tilbage i sin Dvale. - Jeg fulgte Laura hen til Vinduet, og sagde med sagte Røst: »Min Laura, jeg staaer for Dig som en Synder. Lov mig, ikke at dømme mig uhørt, men tillad, at jeg under fire Øine maa bekjende Alting for Dig. Maaskee vil Du da undskylde og tilgive mig.« - »Kjære Julius!« svarede hun: »Det har Du gjort! Erindrer Du ikke vor Samtale den Nat, Du var saa syg?« - »O Gud!« udbrød jeg: »Hiint lyksalige Øieblik, var det da ikke et Spil af min Phantasie? Har virkelig en saa velgjørende Sandhed blandet sig i min Feberdrøm? De søde Ord, som løde fra Dine Læber« »Kom fra mit inderste Hjerte,« sagde Laura, afbrydende mig: »Men Intet mere herom i dette Øieblik! Imorgen sees vi. Tillad mig at blive her i Nat!« - »Hvorledes?« udbrød jeg: »Du vil blive her alene?« - »Nei,« svarede hun: »Pigen vaager tillige med mig.« - Forgjæves bad jeg om at maatte gjøre hende Selskab. Hun erindrede mig om min nylig overstandne Sygdom, og bad mig med saa megen Æmhed om at skaane min Helbred, at jeg maatte give efter. Jeg gik endnu et Øieblik hen for Lises Seng. »Far hen i Fred!« hviskede jeg, og forlod Kammeret. I den forreste Stue sad min Onkel med Fredrik paa sit Knæ. »Jeg er Din Bedstefader,« sagde han til Drengen: »Du skal komme hjem til mig. Vi skal lege sammen.« -

Vi sagde nu Laura Godnat, og fjernede os. Min Onkel gav strax en nyt Beviis paa sin indre Sjæleglæde, ved at give Pigen, der lyste os ned, saa store Drikkepenge, at hun tabte Lyset af Forundring. Paa Hjemveien gav han Almisse til alle de Fattige, vi traf paa vor Vei. Forresten talte han intet Ord, og vi Andre heller ikke. Da vi kom til et Sted, hvor Vilhelms Vei skilte sig fra vor, vilde han forlade os, men min Onkel forhindrede det, og bad ham følge hjem med os. - »I den bedste Viin fra min Kjælder,« sagde han, »ville vi drikke min Datters Skaal med hinanden.« - Den gamle G. kom med en ængstelig Mine ud mod os, saa snart vi vare traadte ind i Porten; men neppe saae han min Onkels Ansigt, førend ogsaa hans Mine opklaredes. »Giv mig 65 Haanden, gamle trofaste Ven,« raabte min Onkel, »og hjælp mig at helligholde en lille Fest til min herlige Datters Ære.« - Han kaldte paa sin Tjener, der havde erhvervet sig et eget Talent til at udrette Alting efter sin Herres Ønsker, og meget snart var et festligt lille Bord dækket, og en nydelig Anretning bragt tilveie.

Da nu min Onkel, Vilhelm, den gamle G. og jeg sad sammen ved Desserten, og den ypperlige Viin havde aabnet vore Hjerter, spurgte jeg Vilhelm, hvoraf han vidste, at Laura var hos Lise? - »Det synes virkelig,« sagde jeg smilende, »som om Du var min Kones Fortrolige.« - »Saamænd,« svarede han: »En Confidents utaknemmelige Rolle har jeg rigtig spillet her i Huset. Baade Mand og Kone have ladet mig gaae deres Ærinder, uden at være mig meget hengivne for min Umage. Ogsaa maa jeg tilstaae, at jeg just ikke staaer med Palmer i Hænderne ved denne Leilighed.« Paa vore indstændige Bønner tog han Ordet og sagde:

»Hvad jeg har at fortælle, begynder med et Slags Skriftemaal: Du veed selv, Julius, og Du veed det af min egen Mund, at jeg elskede Din forlovede Brud, og fandt det afskyeligt, at hun skulde binde sin Skjæbne til Din, uden at vide den Forbindelse, hvori Du levede med en Anden. I min Fortvivlelse herover, havde jeg, uden dog egentlig at have nogen Plan, en Samtale med Laura, hvori jeg halweis tilstod hende min Kjærlighed, og i det Anfald af Skinsyge, som hendes Ord ved denne Leilighed opvakte hos mig, fortalte jeg hende Din Ungdoms Historie, som Ingen kjendte bedre end jeg, der allerede dengang var Din Fortrolige. Men neppe var denne Beretning undsluppen mine Læber, før jeg inderlig fortrød hvad jeg havde gjort, thi Synet af Lauras Smerte derover hævnede i dette Øieblik den Synd jeg havde begaaet mod min Ungdomsven. Et Par Dage efter sagde hun til mig at hun med egne Øine vilde see Dine Børn og deres Moder. Jeg forestillede hende, hvilket Optrin et Besøg af hende vilde forvolde i Lises Tilflugtssted, hvilket Indtryk en saadan Begivenhed vilde gjøre paa Dig. Hun svarede, at hun naturligviis vilde være ukjendt. »»Vi have her i Huset,«« sagde hun, »»en Sømandsdragt, som min Fætter i sin Opvæxt har brugt paa en Maskerade. Den kan jeg let forskaffe mig ganske ubemærket.«« En hemmelig Gang med Laura var alt for piquant for mig, til at jeg skulde forsømme en saadan Leilighed. Vi aftalte altsaa det Fornødne, og næste Aften fulgte jeg hende i hendes Forklædning ud til Lise, hos hvem jeg udgav mig for en yngre Læge, 66 som min Broder, der havde Forfald, sendte i sit Sted, og bad om Undskyldning, fordi en ung Sømand, der skulde vise mig til en anden Syg, var fulgt mig derind Mit gamle Bekjendtskab til Lise havde været flygtigt, og saa mange Aar vare henrundne, siden vi saae hinanden, at jeg stolede paa at hun ikke vilde gjenkende mig. Dette var ogsaa Tilfældet. Hun antog mig for den, jeg udgav mig for, men modtog mig med en Strøm af Skjældsord paa min Broders Vegne, der havde fortørnet hende med Noget, jeg veed ikke hvad Laura stod halv frygtsom, halv forundret ved dette Optrin. Hun gik hen til Børnene, omfavnede dem, og jeg saae at hun tørrede sine Øine. Da Lise endelig havde udraset, nærmede hun sig til hende, og indledede en Samtale. Laura gjorde hende adskillige Spørgsmaal om hendes Befindende, og spurgte, om hun slet ingen Paarørende havde. Jeg lagde den Gang ikke synderlig Mærke til denne Samtale, med siden erindrede jeg at Lise fortalte hende, at hun i Jylland havde en Broder, hvis Søn var Søfarende, og at denne Sidste for syv Aar siden, som en tiaars Dreng, havde besøgt hende her i Kjøbenhavn; siden havde hun ikke seet ham. Jeg husker ogsaa nu, at denne Brodersøns Navn blev nævnet. - Paa Hjemveien sagde Laura: »»Det er dog ganske umuligt, at Julius B. kan finde sin Lykke i denne Forbindelse.«« - »»Sin Lykke?«« svarede jeg: »»Nei tvertimod, jeg veed vidst, at han er meget ulykkelig derover, men desuagtet forbliver han dog i den.«« - »»Af Godhed,«« svarede hun: »»af Pligt, af Kjærlighed til sine Børn.«« Hun sagde intet Ord mere, og jeg bemærkede, at hun hele Veien hjem var meget adspredt. - Faa Dage efter blev hun Din Kone, og ikke med mindste Tegn, mindre med Ord, berørte hun nogensinde den omtalte Sag. - Rigtignok fristede den Onde mig et par Gange til at slaae paa denne Streng, men hun straffede min Udelicitesse med sin Unaade, og allerede for lang Tid siden var følgelig alt det Forefaldne glemte. Men da jeg i Din Sygdom gik et Ærinde til Lise, frapperede det mig hvad hun fortalte om den unge Sømand, og det faldt mig ind, at denne velgjørende Brodersøn hverken var mere eller mindre end den unge Frue B. Hvis jeg derfor - som Du paastod - saae forlegen ud ved denne Leilighed, saa var det, fordi denne Idee beskjæftigede mig. Jeg styrkedes endnu mere deri for et Par Dage siden, da Din Kone sagde til mig: »»Jeg veed, at den Person som vi engang besøgte sammen, er meget slet, jeg troer vist, at hendes Endeligt er nær. Viis mig den Tjeneste at spørge Deres Broder, som er hendes Læge, hvad hans 67 Mening er om hendes Tilstand«« - Den forlangte Underretning bragte jeg hende endnu idag, og da jeg saae Dem, Hr. B., og min Ven Julius komme op til mig i en saadan Sindsforfatning, som den hvori de begge befandt dem, begreb jeg Sammenhængen, og tog ikke i Betænkning at forraade en Hemmelighed, som maatte gjøre Dem ligesaa lykkelige, som deres Mistanke gjorde Dem Ulykkelige.«

Vi takkede ham begge for hans Meddelelse. - Min Onkel sagde: »Aldrig glemmer jeg det Syn, De viste os.« - »Jeg ikke heller,« svarede Vilhelm: »Naar man staaer for saadan en Engel af et Fruentimmer, saa maa En, som jeg, vel gaae hen i en Krog, slaae sig for Brystet, og sige: Gud være mig Synder naadig!«

Den næste Morgen berettede Tjenestefolkene, at Fruen først ved Daggry var kommen hjem med to smaa Dreng, til hvilke hun havde ladet rede Seng i sit Sovekammer, hvor de endnu sov, og at hun ogsaa selv havde lagt sig til Ro. - Jeg drev omkring i et Par Timers Tid, og talte Minuterne, indtil jeg endelig hørte, at hun var opstaaet. Jeg iilte nu ind i hendes Værelse. Hun sad i en Lænestol med begge mine Børn paa Skjødets, et paa hvert Knæ. Det store hvide Shawl, som hun hiin Nat havde baaret, hang ned paa hver Side, som to Vinger, under hvilke Børnene tittede frem. Mit Febersyn gjentog sig i Virkeligheden. Jeg kastede mig for hendes Fødder og udbød: »O min Laura! Hiin Drøm var Virkelighed Den viiste mig Dig, som en Engel; det er Du. Udbred Dine Englevinger over disse Børn, som nu ere Dine, og over mig, at ogsaa jeg maa komme Himlen nærmere!«

Kjære Læser! Dersom Du med Taalmodighed og Deeltagelse har fulgt mig gjennem mit Ungdomslivs Labyrinth, saa ønsker jeg Dig til Gjengjæld et Øieblik, som dette.

